

ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΗΤΟΙ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

ΤΟΥ ΝΟΗΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΨΥΧΩΦΕΛΕΣΤΑΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΒΙΩΝ

ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΑΠΡΙΛΙΟΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΛΛΕΧΘΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ ΔΑΠΑΝΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Χ. ΔΟΥΚΑΚΗ

(ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ)

ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙ ΙΩ. ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΗΔΗ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ

«Οἱ Ἅγιοι Πάντες διὰ πίστεως
κατήγωνίσαντο βασιλείας».

(Εβρ. ια'. 33).

«Αἰνέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδό-
ξους, καὶ τοὺς Πατέρας ἡμῶν τῆ
ἀγενέσει».

(Σειράχ μδ'. 1).

«Ἐξέστω ἔτι μὴν ἀνεγινώσκου-
σθαι τὰ πάθη τῶν ἁγίων, ἵνα
ἴητοι περὶ τῶν κατῶν καὶ μαρ-
τυριῶν αὐτῶν διαλαμβάνοντα βι-
βλίδια ἥντινα αἱ ἐτήσια αὐτῶν
ἡμέραι ἐπιτελοῦνται».
(Κανὼν νδ'. τῆς ἐν Καρθαγένῃ
ἁγίας Συνόδου)

Ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων βιβλίων ἐκδομένων καὶ ἐγκεκριμένων τῆς τοῦ
Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ χειρογράφων, καὶ μεθ'
δοσης πλείστης ἐπιμελείας ἀνακαθαρθέντων, σαφηνισθέντων καὶ εἰς τὴν
καθωμιλουμένην γλῶσσαν καταγλαῖσθέντων καὶ κατὰ χρονολογικὴν τά-
ξιν ταχθέντων.

— ΗΜΕΡΑΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ —

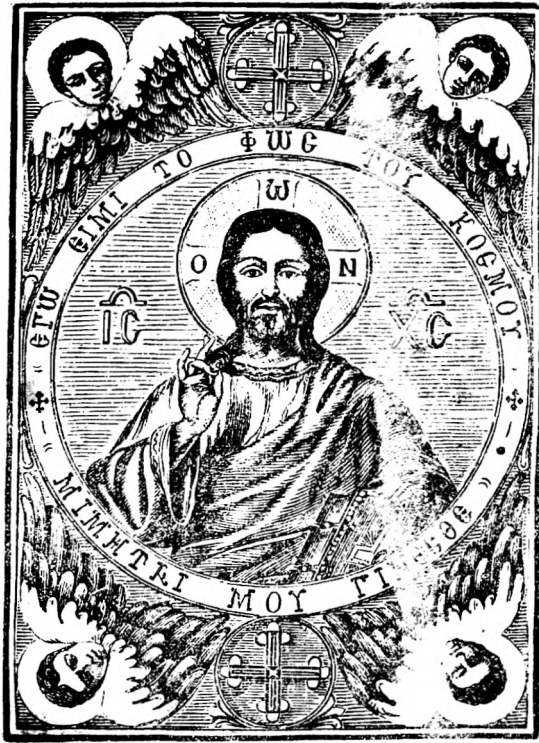
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

1892

- SIGA

ΤΑΙΣ
 ΜΑΚΑΡΙΑΙΣ ΨΥΧΑΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ ΘΕΙΩΝ ΜΟΥ
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΔΟΥΚΑΚΗ
 ΚΑΙ
 ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ
 ΣΥΖΥΓΟΥ ΗΛ. ΚΟΥΝΕΛΗ

ΕΚ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 60121

ΑΦΙΕΡΟΙ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΔΩΡΕΑ
ΑΝΑΣΤ. Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τοῖς φιλετάτοις ἀναγνώσταις.

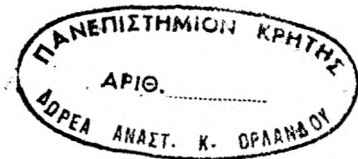
Εἶναι Εὐαγγελικὸν ἔργον καὶ θεοπαράδοτος διδασκαλία νὰ ὠφελῶμεν παντὶ τρόπῳ τοὺς ὁμοπίστους μας ἀδελφοὺς καὶ νὰ μὴ τοὺς ὑστεροῦμεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Τώρα τί ἀνώτερον καὶ ὠφελιμώτερον καλὸν εἶναι φιλευσεβέστατοι ἀδελφοὶ ἀπὸ τὸ νὰ μεταδίῃ τις βίους καὶ μαρτύρια, δι' ὧν θὰ ἔχω πρεσβευτὰς καὶ ἰκέτας τοὺς ἁγίους πρὸς Κύριον, καὶ βοηθοὺς ἐν πάσαις ἀνάγκαις καὶ θλίψεσι; Βέβαια καὶ οἱ ἀναίσθητοι ΣΜΑΡΑΓΔΟΙ θέλουσι φωνάξει αὐτὴν τὴν πολύτιμον ὠφέλειαν, ἀνίσως ἡμεῖς οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι τὴν ἀρνηθῶμεν. Τοῦ τοιοῦτου λοιπὸν καλοῦ, ἀλλ' ἐπιμόχθου ἔργου, ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν συνέχισιν καὶ ἀποπεράτωσιν καὶ βούλωμαι Θεοῦ εὐδοκοῦντος νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ὅθεν ἔρχομαι σήμερον νὰ προσφέρω εἰς τοὺς κυρίους συνδρομητὰς τοῦ **ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΔΕΞΑΡΙΣΤΟΥ** τὸν παρόντα τέταρτον τόμον ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν **ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΤΟΥ ΝΟΗΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ**, παραδίδοντες εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν **ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ** ταύτην τῶν βίων πάντων τῶν καθ' ὄλον τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἑορταζομένων ἁγίων. Παρακαλῶ δὲ τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν σύντομον ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου ἔργου, νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς εὐτελοῦς συνδρομῆς καὶ νὰ παρακινήσουν καὶ ἄλλους ὅπως γίνωσι συνδρομηταὶ ἵνα ἔχωσι τὸν μισθὸν καὶ τὴν βοήθειαν πάντων τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ βίβλῳ ἀναφερομένων ἁγίων. Δεήθητε δὲ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ κοπιῶντος ὅπως φέρω εἰς φῶς τὴν παροῦσαν βίβλον διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν. Ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν πάντων ὡς πρὸς τὰς τυχόν ἐλλείψεις τοῦ ἔργου.

Ἐρρωσθε.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1891.

Ὁ ἐκδότης
ΚΩΝΣΤ. Χ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ
προσκυνητής.

Τῶν Ἁγίων Πάντων ὁ Θεϊότατος χορός.
Τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ἀδιάρρακτος καρπός.

Πολὺ ἰσχύει δέησις Δικαίου ἐνεργουμένη.

(Ἰάκ. ε. 16).

ΕΙΣ ΔΟΣΑΝ ΠΑΤΡΟΣ, ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΤΟΥ ΝΟΗΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

(*Ἀποκάλ. Κεφ. κα'. 19.*)

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

ΚΗΠ ΔΑΠΡΙΛΙΟΣ (1).

Εἰς τὴν Α', μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΜΑΡΙΑΣ τῆς Αἴγυπτίας.

- « Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρῦη πάλαι,
- » Τὸν ὄστινον γῆ κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
- » Πρώτη Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Αὕτη ἡ ὁσία ἦτο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκ'. (520), ζήσασα δὲ πρότερον μετ' ἀκολασίαν, καὶ προσκαλοῦσα εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχροῦς ἡδονῆς, διότι παιδιόθεν ἐκρημνίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτάς· διότι δωδεκαετῆς ἔτι οὖσα, ἔλαθε τοὺς γονεῖς αὐτῆς καὶ ἀπελθοῦσα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔζησε βίον ἄσωτον 17 ἔτη. Ἐἶτα, ὑπὸ περιοριγίας κινουμένη, ἀπῆλθε μετὰ πολλῶν ἄλλων προσκυνητῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὕψωσιν· ὅπου ἐδόθη εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας, καὶ πολλοὺς ἔσυρεν εἰς τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν. Θέλουσα δὲ εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ὑψοῦτο ὁ Σταυρός, ἠσθάνθη τρεῖς καὶ τετράκις δύναμιν τινα ἀόρατον, κωλύουσαν αὐτὴν τῆς εἰσόδου, καὶ δὲν ἐδύνατο μήτε νὰ ἔμβη, μήτε νὰ ἰδῆ, ἐν ᾧ τὸ μετ' αὐτῆς πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀνεμποδίστως εἰσῆρχετο. Πληγείσα οὖν τὴν καρδίαν ἐκ τούτου, ἀπεφάσισεν ἵνα μεταβάλη ζωὴν, καὶ ἐξιλεύσῃ τὸν Θεὸν διὰ μετανοίας. Ὁ-

(1) (Ἐχων ἡμέρας Α' ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ΙΓ' καὶ ἡ νύξ ὥρας ΙΑ'). Ἀπρίλιος δὲν εἶναι ὄνομα Ἑλληνικόν, ἀλλὰ Λατινικόν, ἢ Ἰταλικόν, καὶ θεῶ εἰπῆ ἀνοικτὸς ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ ἀπερίρη Λατινικόν, ὃ δηλοῖ ἀνοίγω. Καθότι ἐν τῷ Ἀπριλίῳ μηνὶ ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ δένδρα, καὶ κάμνουσιν ἄνθη, καὶ εἰς αὐτὸν γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀνοιξίς.

θεν ἔβαλε τὴν κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυήτριαν, ὅτι ἐὰν ἀφεθῆ καὶ ἔμβρη καὶ νὰ ἴδῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὰ φυλάξῃ σωφροσύνην εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μολύνη τὸ σῶμά της μὲ ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς· καὶ οὕτως ὑποστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθεν εὐκόλως εἰς αὐτήν, Προσκυνήσασα δὲ τὸ τίμιον Εὐλον, δὲν ἐφεύσθη εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν, ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, διέβη τὸν Ἰορδάνην, εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἔζησεν ἐν αὐτῇ 47 ἔτη, ζῶν σκληροτάτην καὶ ὑπεράνθρωπον, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν εἶχε θεατὴν της, μόνῃ μόνῃ Θεῷ προσευχομένη. Καὶ τόσον ἠγωνίσθη, ὥστε ἀνέβη ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἀπέκτησε μίαν ζῶν ἐπὶ γῆς ἀγγελικὴν τε καὶ ὑπεράνθρωπον, καὶ τόσον πολλὰ ὑψώθη διὰ μέσου τῆς ἀπαθείας, ὥστε περιεπάτει ἐπάνω εἰς τὰ νερὰ καὶ τοὺς ποταμούς, χωρὶς νὰ καταβυθίζεται, καὶ ὅτε προσηύχετο, ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν γῆν ὑψηλά, καὶ ἴστατο εἰς τὸν ἄερα μετέωρος. Περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς συναντήσασα ἐρημίτην τινά, Ζωσιμᾶν τὸ ὄνομα, καὶ τὸν ἀπ' ἀρχῆς βίον αὐτῆς διηγηθεῖσα, παρεκάλεσεν αὐτόν, ἵνα κομίσῃ αὐτῇ τὰ ἄχραντα Μυστήρια πρὸς κοινωνίαν· ὃ καὶ ἐποίησεν ἐκείνος τὸ ἐρχόμενον ἔτος κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἔτος ἐπανελθὼν πάλιν ὁ Ζωσιμᾶς, εὗρεν αὐτὴν νεκρὰν ἐπὶ γῆς ἠπλωμένην, καὶ γράμματα πλησίον αὐτῆς, ταῦτα λέγοντα. «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, θάψον ᾧδε τὸ σῶμα τῆς ἀθλίης Μαρίας. Ἀπέθανον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκοινωνήσα τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ». Τάττεται δὲ ὁ θάνατος αὐτῆς τῷ 378 ἔτει, ἢ τῷ 437, κατ' ἄλλους. (1)

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ,

συγγραφεῖς παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, μικρὸν δὲ ἀπλοποιηθεῖς ὑπὸ τινος ἐτέρου.

Εὐλόγησον Πάτερ,

α΄.) «Μυστήριον Βασιλέως κρύπτειν, καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττειν, ἐνδοξόν». Οὕτως εἶπεν ὁ Ἄγγελος πρὸς τὸν Τωβίτ μετὰ τὴν ἐκ τῆς τυφλώσεως παράδοξον ἀνάβλεψιν τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, καὶ μετ' ἐκείνους τοὺς κινδύνους, οὓς διῆλθε, καὶ ἀφ' ὧν ἐρρύσθη, δι' ἣν εἶχεν εὐσέ-

(1) Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἀπλοῦν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός, καὶ ὅρα εἰς τὸ ΙΓ' βιβλίον, ὅτε ἡ ἀγία Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν ἀγίαν τῇ πέμπτῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν ἀναγινώσκειται δὲ ὁ κατὰ πλάτος βίος τῆς ὁσίας καὶ εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Κανόνος.
Σημ. Ἐκδότου.

θειαν καθότι τὸ μὴ φυλάττειν τὸ τοῦ Βασιλέως μυστήριον ἐστὶν ἐπισφαλές καὶ ὀλέθριον, τὸ δὲ σιωπᾶν τὰ παράδοξα ἔργα τοῦ Θεοῦ, φέρει τὸν τῆς ψυχῆς κίνδυνον. Ὅθεν καὶ γὰρ κατεχόμενος ὑπὸ φόβου τοῦ σιωπᾶν τὰ τοῦ Θεοῦ ἔργα, καὶ φοβούμενος τὸν επικρεμάμενον κίνδυνον ἐπὶ τοῦ δούλου, ὅστις λαβῶν ὑπὸ τοῦ Δεσπότητος τὸ τάλαντον, κατέκρυψεν αὐτὸ ἀπραγματεύτον εἰς τὴν γῆν, οὐ σιωπήσω διήγησιν φθάσασαν μέχρις ἐμοῦ. Καὶ μηδεὶς ἀπιστήτω εἰς τὰ ὑπ' ἐμοῦ γραφόμενα, ἢ στοχαζόμενος ὅτι λέγω ὄλως τερατώδη, ἢ καταπληττόμενος ὑπὸ τοῦ μεγέθους τοῦ πράγματος καθότι ἐμοὶ μὲν μὴ γένοιτο, ὥστε παραστήσῃ ψευδῆ καὶ νόθα τὰ ἱερὰ λόγια, εἰς ἃ ὁ Θεὸς μνημονεύεται· ἀλλὰ καὶ τὸ φρονεῖν μικρὰ καὶ ἀνάξια τῆς μεγαλειότητος τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, καὶ ἀπιστεῖν εἰς τὰ οὕτω λεγόμενα φαίνεται μοι ἀδικαιολόγητον. Εἰ εἰσὶ τινες οἱ ἀναγινώσκοντες τὸν βίον τοῦτον, καὶ διὰ τὸ παράδοξον δῆθεν τοῦ λόγου ἐκθαμβούμενοι οὐ πείθονται εὐχερῶς πιστεῦειν, καὶ ἐκείνοις ἔλωσ γενέσθω ὁ Κύριος, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑποκείμενοι, δυσπαράδεκτα στοχαζόμενοι τὰ παράδοξως πῶς περὶ ἀνθρώπων λεγόμενα. Ἄρχομαι τοίνυν αὐτῆς τῆς διηγήσεως, μέλλων εἰπεῖν πρῶτον γεγονός ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ὅπερ ἀφηγήσατο ἱερός ἀνὴρ, ὅστις ἐκ παιδικῆς ἡλικίας πράττειν καὶ λέγειν τὰ θεῖα ἔμαθεν· ἀλλὰ μηδὲν ἄς ἐλύση πρὸς ἀπιστίαν τοὺς ἀναγινώσκοντας, φρονούντας, ὅτι ἐστὶν ἀδύνατον γενέσθαι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ τὸ τοιοῦτον θαῦμα· καθότι ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος διαβαίνουσα κατὰ γενεάς εἰς ψυχὰς ὁσίας, φίλους Θεοῦ, καὶ Προφήτας, κατασκευάζει, καθὰ ὁ Σολομὼν ἐνθέως ἐδίδαξε· καιρὸς λοιπὸν ἀπάρξασθαι τῆς ἱερᾶς ταύτης διηγήσεως.

β'.) Ἄνθρωπος ἐγένετο ἐν τοῖς κατὰ τὴν Παλαιστίνην Μοναστηρίοις βίω καὶ λόγῳ κοσμούμενος, ὅστις ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων τοῖς μοναχικοῖς ἤθεσί τε καὶ πράγμασιν ἀνετράφη, Ζωσιμᾶς καλούμενος· καὶ μὴ τις διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ζωσιμᾶ νομίση, ὅτι λέγω τὸν Ζωσιμᾶν ἐκεῖνον τὸν ἐν δόγμασί ποτε διαβληθέντα ὡς ἑτερόδοξον, διότι ἄλλος οὗτος, καὶ ἄλλος ἐκεῖνος, καὶ πολὺ τὸ μεταξύ τούτων τῶν δύο διάφορον, εἰ καὶ μίαν ἔχουσι τὴν προσηγορίαν ἀμφοτέροι. Οὗτος τοίνυν ὁ Ζωσιμᾶς ὁ ὀρθόδοξος ἐμόνασεν ἀρχῆθεν ἐν τινὶ τῶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην Μοναστηρίων, μετερχόμενος πᾶν εἶδος ἀσκήσεως, καὶ πρὸς πᾶσαν ἐγκράτειαν ἐπιτήδειος γενόμενος πάντα μὲν κανόνα παραδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυμνασάντων αὐτὸν πρὸς τὴν τοιαύτην παλαιστράν ἐφύλαττε· πολλὰ δὲ καὶ αὐτὸς οἰκοθεν ἐπενόησεν, ζητῶν ὑποτάξαι τὴν σάρκα τῷ Πνεύματι, καὶ πράγματι οὐκ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ καθότι τοσοῦτον ἦν ἐπίσημος ἐπὶ τὸ πρακτικὸν ὁ γέρων, ὥστε πολλοὶ πολλὰκις τῶν ἐγγύς Μοναστηρίων, ἔστι δὲ καὶ τῶν μακρὰν ἀπεχόντων ἐφοίτων πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας ἐλάβανον τύπον καὶ κανόνα πρὸς τὸ κατορθοῦν τὴν ἐγκράτειαν. Καίπερ δὲ οὕτως ἔχων περὶ τὸ πρακτικὸν εἶδος ὁ γέρων, οὐδὲ τῆς μελέτης τῶν ἱερῶν λογίων παρημέλησέ ποτε, ἀλλὰ καὶ κοιταζόμενος, καὶ ἀνιστάμενος, καὶ ἐν χερσὶ κρατῶν τὸ ἐργόχειρον, καὶ τροφῆς μεταλαμβάνων, (εἰ δύναται καλεῖσθαι τροφή, ἥς οὗτος ἐγεύετο,) ἐν ἔργον εἶχεν ἀσίγητον καὶ μηδέποτε διαπανόμενον, τὸ ψάλλειν διὰ παντός, καὶ αἰεὶ τὰ ἱερὰ λόγια μελετᾶν· πολλὰκις δὲ, λέγουσιν, ὅτι καὶ

θείας δράσεως ἠξιώθη ὁ γέρων, γινομένης αὐτῷ θεόθεν ἐλλάμψεως· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, οὐδὲ ἄπιστον, διότι, «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται,» οἱ τὴν σάρκα δηλαδὴ τὴν ἑαυτῶν νεκρώσαντες, καὶ ἐκκαθάραντες, καὶ νήφοντες αἰεὶ τῇ ἐγρηγόρσει τοῦ τῆς ψυχῆς αὐτῶν ὄμματος, βλέπουσι θείας ἐλλάμψεις, κομιζόμενοι αὐτὰς ἐντεῦθεν οἰοεὶ ἀρραβῶνας τῆς μελλούσης αὐτῶν δόξης.

γ΄.) Ἐλεγε τοίνυν οὗτος ὁ Ζωσιμάς, ὅτι ἐξ αὐτῶν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν μητρικῶν ἀγκαλιῶν ἐδόθη ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ἀσκητικὸν ἀγῶνα διήνυσε, ὡς οἶόν τε, μέχρι τοῦ πεντηχοστοῦ τρίτου ἔτους. Μετὰ δὲ ταῦτα παρενοχλήθη, ὡς ἔλεγεν, ὑπὸ τινων λογισμῶν, ὅτι ὤθην ἦν τέλειος ἐν ἅπασιν, οὐδαμῶς προσδεόμενος τῆς διδασκαλίας ἐτέρου· ἐπειδὴ, καθὰ ἔλεγε, καθ' ἑαυτὸν ἐσκέπτετο ταῦτα : Ἄρα γε ἐστὶν ἐν τῇ γῆ Μοναχός, ὁ δυνάμενος ὠφελῆσαι με, ἢ παραδοῦναί μοι ἀγνωστόν τι εἶδος ἀσκήσεως, ὅπερ οὐ γινώσκω, ἢ οὐ κατάρθωσα ; ἄρα γε εὐρίσκεται τις τῶν ἐν ἐρήμῳ ἀγωνιζομένων, ὅστις πρωτεύει μου κατὰ πράξιν, ἢ θεωρίαν ; Οὕτω δὲ τοῦ γέροντος σκεπτομένου ταῦτα, ἐφίσταται τις αὐτῷ, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν : Ὁ Ζωσιμά, καλῶς μὲν, καὶ ὡς ἦν δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἠγωνίσθης, καὶ καλῶς τὸν ἀσκητικὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, πλὴν οὐδεὶς ὑπάρχει ἐν ἀνθρώποις ὁ ἔχων τὸ τέλειον, ἀλλ' ὁ προκείμενος ἀγὼν μειζῶν ἐστὶ τοῦ ἤδη παρελθόντος, κἂν μὴ γινώσκατε ὑμεῖς τοῦτο· ἵνα μάθῃς καὶ σὺ αὐτὸς πόσαι καὶ ἄλλαι ὁδοὶ εἰσι πρὸς σωτηρίαν, ἐξελεθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καθάπερ Ἀβραάμ ἐκεῖνος ὁ ἐν Πατριάρχαις ἐπίσημος, καὶ δεῦρο εἰς τόδε τὸ Μοναστήριον τὸ κείμενον πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

δ΄.) Πάραυτα γοῦν ὁ Γέρων ἀκολουθῶν τῷ κελεύοντι, ἐξέρχεται τοῦ Μοναστηρίου, ἐν ᾧ παιδιόθεν ἐμόνασε, καὶ καταλαβὼν τὸν ἐν ποταμοῖς ἀγιώτατον Ἰορδάνην, ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ καλέσαντος αὐτὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, εἰς ὃ ὁ Θεὸς παρεκελεύσατο αὐτὸν ἐλθεῖν. Κρούσας τοίνυν τὴν θύραν τοῦ Μοναστηρίου, συναντᾷ πρότερον τὸν φυλάττοντα τὴν προαύλιον θύραν Μοναχόν, ἐκεῖνος μνηύει αὐτὸν πρὸς τὸν Ἠγούμενον· ὁ δὲ δεξιόμενος αὐτόν, καὶ θεασάμενος σχῆμά τε καὶ ἦθος εὐλαβές, ἠρώτησεν αὐτόν, (βαλόντα τὴν συνήθη τοῖς Μοναχοῖς μετάνοιαν, καὶ λαθόντα εὐχήν) Πόθεν εἶ σὺ, Ἀδελφέ, καὶ τίνος ἕνεκα πρὸς τοὺς ταπεινοὺς Γεροντας ἦλθες ; Ὁ δὲ Ζωσιμάς ἀπεκρίνατο : Τὸ μὲν πόθεν οὐκ ἀναγκαῖον ἐμοὶ λέγειν, ὠφελείας δὲ χάριν, ὦ Πάτερ, ἦλθον· ἀκήκοα δὲ περὶ ὑμῶν μέγιστα καὶ ἀξίεπαίνα, καὶ δυνάμενα προσοικειῶσαι ψυχὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἠγούμενος : Ὁ Θεός, Ἀδελφέ, ὁ μόνος τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἰώμενος, αὐτὸς καὶ σὲ καὶ ἡμᾶς διδάξει τὰ θεῖα θελήματα· καθότι ἄνθρωπος ἄνθρωπον ὠφελῆσαι οὐ δύναται, εἰμὴ ἕκαστος διὰ παντὸς προσέχει εἰς ἑαυτόν, καὶ μετὰ φρονήσεως ἐργάζεται τὸ δέον, συλλήπτορα τῶν πραττομένων ἔχων τὸν Θεόν· πλὴν ἐπειδὴπερ, ὡς εἶπες, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκίνησέ σε ἰδεῖν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς Γεροντας, μείνον μεθ' ἡμῶν, εἶπερ τούτου ἕνεκα ἦλθες, καὶ πάντας ἡμᾶς θρέψει τῇ τυῦ Πνεύματος χάριτι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ δούς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἐξ ὀνόματος τὰ ἴδια πρόβατα κα-

λῶν. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἠγουμένου, ὁ Ζωσιμᾶς βαλὼν καὶ αὐτὸς μετάνοιαν, καὶ αἰτήσας εὐχήν, ἅμα δὲ καὶ ἐπειπὼν, τό: Ἄμην ἔμεινεν εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον.

ε.) Εἶδε δὲ ἐκεῖ Γέροντας τῇ πράξει καὶ θεωρίᾳ ἐκλάμποντας, καὶ τῷ πνεύματι ζέοντας, καὶ τῷ Κυρίῳ δουλεύοντας· καθότι ἡ ψαλμωδία ἦν ἀκατάπαυστος, ἔχουσα στάσιν παννύχιον, καὶ τὸ ἐργόχειρον αἰείποτε ἐν χερσίν, οἱ δὲ ψαλμοὶ ἐπὶ στόματος· διότι παρ' αὐτοῖς λόγος ἀργὸς οὐκ ἐπολιτεύετο, φροντὶς πραγμάτων παρ' ἐκείνοις οὐχ ὑπῆρχε· πρόσδοι δὲ ἐνιαυσίως ἀριθμῶμεναι, καὶ μέριμναι εἰς βιωτικούς μόχθους ἀρμόζουσαι οὐδὲ ὀνόματι παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίζοντο· ἀλλ' ἐν καὶ μόνον παρ' ἅπασιν τούτοις ἦν τὸ σπουδαζόμενον, ἵνα ἕκαστος αὐτῶν ἢ νεκρὸς τῷ σώματι, ὡς ἅπαξ τῷ Κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ ἅπασιν ἀποθανῶν καὶ μὴ ὑπάρχων· ἀδάπανον μὲν τροφήν εἶχον τὰ θεόπνευστα λόγια, ἔτρεφον δὲ καὶ τὸ σῶμα τοῖς ἀναγκαίοις μόνοις, ἄρτον καὶ ὕδατι, ὡς ἕκαστον ἐκίνει ὁ πρὸς τὴν θείαν ἀγάπην διάπυρος πόθος. Ταῦτα, ὡς εἶπε, θεώμενος ὁ Ζωσιμᾶς, λίαν στερρὰν ἐκτήσατο τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκοδομήν, ἐπεκτεινόμενος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, καὶ αἰείποτε συναύξων τὸν δρόμον τὸν ἴδιον· εὐρῶν δὲ καὶ συνεργάτας καλῶς τὸν θεῖον καλλιεργοῦντας παράδεισον, ἐπὶ πλέον καὶ αὐτὸς ἠγωνίζετο.

Γ.) Μεθ' ἡμέρας δὲ ἱκανὰς ἤγγισεν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν παρεδόθη τοῖς Χριστιανοῖς ἐκτελεῖν τὰς ἱεράς νηστείας, διότι προκαθαίρουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν τοῦ θείου Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ προσκύνησιν· ἡ Πύλη τοῦ Μοναστηρίου οὐδέποτε ἠνοίγετο, ἀλλὰ διὰ παντός ἦν κεκλεισμένη, καὶ οἱ Μοναχοὶ ἀνενόηστον τὴν ἀσκήσιν ἐποίουν· ἠνοίγετο δὲ μόνον, εἰ διὰ τινα χρεῖαν ἀναγκαίαν Μοναχὸς τις ἐξήρχετο, καθότι ἔρημος ἦν ὁ τόπος, καὶ εἰς τοὺς πλείονας ἐκ τῶν γειτόνων Μοναχοὺς, οὐ μόνον ἄβατος, ἀλλὰ καὶ ἄγνωστος. (α) Κανὼν δὲ τοιοῦτος ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἄνωθεν ἐφυλάττετο, δι' ὃν, ὡς μοι δοκεῖ, καὶ τὸν Ζωσιμᾶν ὁ Θεὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον ὠδήγησε. Τίς δὲ ὁ κανὼν; καὶ πῶς ἐφυλάττετο, ἐφεξῆς μέλλω εἰπεῖν. Τῇ Κυριακῇ ἐξ ἧς ἔθος, ἡ πρώτη τῶν Νηστειῶν ἐβδομάς ὀνομάζεται, ἐτελεῖτο ἡ θεία μυσταγωγία κατὰ τὸ σῆμα, καὶ τῶν ἀχράντων καὶ ζωποίων μυστηρίων ἕκαστος ἐγένετο μέτοχος, καὶ μικρὰς τροφῆς, ὡς ἔθος ἦν, μετελάμβανον· οὕτω συνήγοντο πάντες εἰς τὸ εὐκτήριον· γενομένης δὲ εὐχῆς ἐκτενοῦς, καὶ γονυκλισίας, ἠσπάζοντο ἄλλους οἱ Γέροντες, καὶ τὸν Ἠγουμένον περιπτυσσόμενοι, ἕκαστος βάλλον μετάνοιαν, ἐζήτηι, ἵνα λάβῃ εὐχήν, καὶ ἔχει αὐτὴν πρὸς τὸν προκειμένον ἀγῶνα συναγωνιστὴν καὶ συνέμπορον.

ζ.) Τούτων οὕτω γενομένων, ἡ θύρα τοῦ Μοναστηρίου ἠνοίγετο, καὶ ψάλλοντες συμφῶνως, τό: «Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου τίνα φοβηθήσομαι». Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ψαλμοῦ, ἐξήρχοντο ἅπαντες, ἵνα τινὰ πολλακις ἢ δύο φύλακας τοῦ Μοναστηρίου καταλιμπάνοντος, οὐχ ἵνα φυλάττωσι τὰ ἐντὸς ἐναποκείμενα, (διότι οὐδὲ ὑπῆρχέ τι παρ' ἐκείνοις εὐάλωτον τοῖς κλέπταις, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ εὐκτήριον μένη ἀλειτούργητον. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν ἐφοδιάζετο ὡσπερ ἡδύνατο, καὶ ὡσπερ ἐβούλετο· διότι ὁ μὲν ἄρτον ἐκόμιζεν ἀνάλογον τῇ χρεῖᾳ τοῦ σώματος, ὁ δὲ ἰσχαδάς, ἄλλος φοῖνικας, ἕτερος

(α) Καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἄγνωστος ὑπάρχει καὶ αὕτη ἡ θέσις.

ὄσπρια βραχέντα ἐν ὕδατι, ἄλλος δὲ οὐδὲν εἰμὴ τὸ σῶμα τὰ ἴδιον, καὶ τὸ ράκιον, ὃ ἦν περιβεβλημένος· ἐτρέφετο δὲ ὁσάκις ἡ φύσις ἠνάγκαζε διὰ τῶν φυομένων βοτάνων κατὰ τὴν ἔρημον. Κανῶν δὲ καὶ νόμος ἀπαράβατος ἦν παρ' αὐτοῖς φυλαττόμενος, ἵνα μὴ γινώσκῃ ὁ ἕτερος πῶς ἐγκρατεύετο, ἢ πῶς διάγει ἄλλος, καθότι τὸν Ἰορδάνην περαιούμενοι, εὐθὺς ἕκαστος μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίζετο, καὶ πόλιν εἶχον τὴν ἔρημον, καὶ οὐδεὶς ποτε ἤρχετο πρὸς ἕτερον, ἀλλὰ καὶ εἴποτέ τις ἐξ αὐτῶν ἐβλεπε μακρόθεν ἕτερον πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, εὐθὺς ἐξέκλινε τῆς κατ' εὐθεΐαν ὁδοῦ, καὶ ἐφ' ἕτερον μέρος ἐπορεύετο· ἐζῆ δὲ ἑαυτῷ, τῷ Θεῷ ψάλλων διὰ παντός, καὶ τροφῆς ἐπιχειροῦ γινόμενος.

η.) Οὕτω τοίνυν ἀπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἱερᾶς Νηστείας τελοῦντες, ὑπέστρεφον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ Κυριακῆ πρὸ τῆς ζωοποιῦ τοῦ Σωτῆρος ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἣν ἑορτὴν προεόρτιον μετὰ Βαΐων παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία ἑορτάζειν· ὑπέστρεφον δὲ ἕκαστος ἔχων τὸν καρπὸν τοῦ ἰδίου κόπου, καὶ τὴν ἴδιαν συνείδησιν γινώσκουσαν πῶς εἰργάσατο, καὶ ποίων πόνων σπέρματα κατέλαβε· καὶ οὐδεὶς ἠρώτα διόλου τὸν ἕτερον, πῶς; ἢ τίνα τρόπον τὸν προκείμενον ἀγῶνα διῆλθεν· οὗτος μὲν ἦν ὁ τοῦ Μοναστηρίου κανὼν· καὶ οὕτω καλῶς ἐξετελεῖτο· διότι ἕκαστος αὐτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐρχόμενος ἐπ' ἀθλοθέτη Θεῷ καθ' ἑαυτὸν ἠγωνίζετο, ἐλευθερούμενος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρέσκειν ἀνθρώποις, καὶ κατ' ἐπίδειξιν ἐγκρατεύεσθαι· καθότι τὰ πρὸς ἀρέσκειν ἀνθρώποις τελούμενα, οὐ μόνον οὐδὲν ὠφελοῦσι τὸν πράττοντα, ἀλλὰ καὶ παραίτια ζημίας γίνονται αὐτῷ.

θ.) Τότε τοίνυν καὶ Ζωσιμάς, κατὰ τὴν τοῦ κανόνος συνήθειαν, διέβη τὸν Ἰορδάνην, μικρὰ τινα κομισάμενος ἐφόδια διὰ τὴν χρεῖαν τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸ τὸ ράκος ὅπερ ἐφόρει· καὶ τὸν μὲν κανόνα ἐτέλει τὴν ἔρημον διερχόμενος, καὶ καιρὸν τροφῆς ἐποιεῖτο τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως· ὅπου δὲ κατελάμβανεν αὐτὸν ὁ τῆς ἐσπέρας καιρὸς, ἐκοιμᾶτο εἰς γῆν κατακλινόμενος, καὶ ὕπνου μετρίου γευόμενος· ὄρθρου δὲ πάλιν βαθέος ἀρχὴν ἐποιεῖτο τοῦ βαδίζειν, ἀείποτε ἀνένδοτον ἔχων τὸν τῆς κινήσεως τόνον. Ἐπεθύμησε δέ, ὡς ἔλεγεν, ἐλθεῖν καὶ εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἔρημον, ἐλπίσας, ὅτι εὐρήσει ἐκεῖ Πατέρα τινὰ διατρίβοντα, καὶ δυνάμενον ὀδηγήσαι αὐτὸν πρὸς τὸ ποθούμενον· καὶ δὴ μετὰ πολλῆς προσπαθείας ἐποιεῖτο τὴν ὁδοιπορίαν, ὡς ἂν εἰ ἔσπευδεν ἐπὶ τι περιφανές καὶ πρόδηλον καταγώγιον. Διανύσας τοίνυν ὁδὸν ἡμερῶν εἴκοσιν (α) ὅτε ἦλθεν ὁ τῆς ἑκτῆς ὥρας καιρὸς, ἔστη μικρὸν τῆς ὁδοιπορίας, καὶ βλέψας πρὸς ἀνατολάς, ἐτέλει τὴν συνήθη εὐχὴν· διότι ἔθος ἦν αὐτῷ, ἵνα κατὰ τοὺς τεταγμένους τῆς ἡμέρας καιροὺς ἐκκόπη μὲν τὸ σύντονον τῆς ὁδοιπορίας, καὶ διαναπαύηται μικρὸν ἐκ τοῦ κόπου, ἰστάμενος δέ, ψάλλη, καὶ κλίνων γόνυ οὕτω προσεύχεται.

ι.) Ἐν δὲ τῷ ψάλλειν καὶ ὄραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀκαταπαύστως, καὶ τὴν

(α) Τὸ εἴκοσιν ἡμερῶν ὁδὸν διανῦσαι τὸν Ἀββᾶν Ζωσιμᾶν, νοητέον, οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν πρὸς τὰ πρόσω ὁδεύοντα, ἀλλ' ἔνθεν κακείθεν τὴν ἔρημον διερχόμενον· ἐπεὶ ἂν κατ' εὐθεΐαν βαδίσῃ ἤθελεν, οὐ μόνον τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου διαβῆναι ἔμελλεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἀραβίας.

ἐκτὴν ὄραν ἀναγινώσκειν, βλέπει ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἴσταται, ἀποκίασμά τι ὡς ἀνθρωπίνου σώματος· καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατεταράχθη ὑποπτεύσας, ὅτι βλέπει φάντασμα δαιμόνιον, καὶ ἐγένετο ἐμφροῦς· σφραγισάμενος δὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸν φόβον ἀποδιώξας, (διότι εἶχεν ἤδη τέλος ἡ εὐχὴ αὐτοῦ), στρέψας τὸ ὄμμα, βλέπει τινὰ κατὰ ἀλήθειαν πρὸς μεσημβρίαν βαδίζοντα· γυμνὸν δὲ ἦν τὸ φαινόμενον, καὶ μέλαν κατὰ τὸ σῶμα, ὡς ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ καύσονος τοιοῦτον γενόμενον, καὶ τρίχας ἔχον ἐν τῇ κεφαλῇ λευκάς ὡσεὶ ἔριον, ὀλίγας ὄμω, ὡς μέχρι τοῦ τραχήλου φθάνοντας. Τοῦτο γοῦν ἰδὼν ὁ Ζωσιμᾶς, καὶ ὡσπερ ἐνθους ὑπὸ τῆς ἡδονῆς γενόμενος, ἅμα δὲ καὶ περιχαρῆς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι, ἤρξατο τρέχειν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς δὲ καὶ τὸ δρώμενον ἔτρεχεν· ἔχειρε δὲ χαρὰν ἀνεκλάλητον, διότι ἐν ὄλῳ τῷ διαστήματι ἐκείνῳ τῶν ἡμερῶν οὐδαμῶς θεάσατο μορφήν ἀνθρωπίνου εἶδος· ἢ ζώου πετεινοῦ ἢ χερσαίου, ἢ ἄλλου φαντάσματος· ἐζήτει λοιπόν, ἵνα μάθῃ τις καὶ ποταπὸς δρώμενος, ἐλπίζων, ὅτι γενήσεται μεγάλων τινῶν πραγμάτων θεωρός.

ια.) Ὡς δὲ εἶδεν ἐκεῖνο τὸν Ζωσιμᾶν ἐρχόμενον μακρόθεν, ἤρξατο τρέχειν πρὸ τὸ ἐνδότερον τῆς ἐρήμου· ὁ δὲ Ζωσιμᾶς, ὡσπερ ἐπιλαθόμενος τοῦ γήρατος, ἔτι δὲ καὶ τῆς ὁδοῦ τὸν κόπον μὴδὲν λογισάμενος, συντόμως ἔσπευδεν, ὅπως καταλάβῃ τὸ φεύγον αὐτόν. Οὗτος μὲν εἰδίωκε, τὸ δὲ ἔφευγεν· ἦν δὲ τοῦ Ζωσιμᾶ ὁ δρόμος ὀξύτερος, καὶ κατὰ μικρὸν ἐγένετο πλησιέστερος τοῦ φεύγοντος· ὡς δὲ ἤγγισεν ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ φωνὴν ἀκούεσθαι, ἤρξατο ὁ Ζωσιμᾶς, ἵνα κράζῃ καὶ τοιαύτας φωνὰς ἐκπέμπει μετὰ δακρῶν. Τί με φεύγεις τὸν Γέροντα καὶ ἀμαρτωλόν, δοῦλε τοῦ Θεοῦ; μείνόν με, ὅστις εἶ, διὰ τὸν Θεόν, δι' ἃν ταύτην τὴν ἔρημον ᾤκησας· μείνόν με τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀνάξιον διὰ τὴν ἐλπίδα, ἣν ἔχεις πρὸς τὴν ἀντίδοσιν τοῦ τοσοῦτου κόπου· στήθι καὶ μετάδος εὐχῆς τῷ Γέροντι καὶ εὐλογίας διὰ τὸν Θεόν, τὸν μηδέποτε βδελυσσόμενον τινά. Ταῦτα τοῦ Ζωσιμᾶ μετὰ δακρῶν λέγοντος, ἀφίκοντο ἀμφοτέρω τρέχοντες εἰς τινά τόπον, ἐν ᾧ ὡσπερ τις χεῖμαρῆρος ξηρὸς ἐσχηματίζετο· φαίνεται μοι, ὅτι οὐκ ἦν πράγματι χεῖμαρῆρος, διότι πῶς ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ φανήσεται χεῖμαρῆρος, ἀλλ' ὁ τόπος ἔλαχε τοιαύτης θέσεως.

ιβ.) Ὡς οὖν ἐφθασαν εἰς τὸν εἰρημένον τόπον, τὸ μὲν φεύγον κατῆλθε καὶ αὐθὺς ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ὁ δὲ Ζωσιμᾶς κεκμηκῶς καὶ μὴ δυνάμενος πλέον τρέχειν, ἔστη ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ χεῖμαρῆροειδοῦς τόπου, καὶ προσέθηκε τοῖς δάκρυσιν δάκρυα, καὶ ταῖς εἰρωγχαῖς εἰρωγχάς, ὥστε οἱ ὀδύρμω αὐτοῦ ἐκ τοῦ σύνεγγυς πλέον ἠκούοντο. Τότε ἐκεῖνο τὸ φεύγον σῶμα φωνὴν τοιαύτην ἀφήσιν· Ἄββα Ζωσιμᾶ, συγχώρησόν μοι διὰ τὸν Κύριον· οὐ δύναμαι ἐπιστραφῆναι καὶ ὀφθῆναί σοι οὕτως εἰς πρόσωπον, διότι εἰμὶ Γυνὴ καὶ γυμνῆ, καθάπερ βλέπεις, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος ἀπερικάλυπτον ἔχουσα· ἀλλ' ἐὰν ἐθέλῃς, ἵνα μεταδῶς εὐχὴν ἀμαρτωλῷ πάντως Γυναίῳ, βίψον τὸ ράκος ὅπερ ἐνδέδυσαι, ὅπως ἐν αὐτῷ συγκαλύψω τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν, καὶ στρέφωμαι πρὸς σέ, καὶ τὰς εὐχὰς σου λαμβάνω. Τότε φρίκη καὶ φρενῶν ἕκστασις κατέλαβε τὸν Ζωσιμᾶν ἀκούσαντα, ὅτι ἐξ ὀνόματος

Ζωσιμᾶν αὐτὸν ἐκάλεσε· διότι ὄξυς ὢν ὁ ἀνὴρ, καὶ τὰ θεῖα σωφώτατος ἐγνώρισεν, ὅτι οὐκ ἠδύνατο ἐξ ὀνόματος καλέσαι αὐτόν, ὃν οὐδέποτε εἶδε, καὶ περὶ οὗ οὐδέποτε ἤκουσεν, εἰμὴ ἐλαμπρύνετο προδήλως διὰ προορατικοῦ χαρίσματος.

ιγ΄) Ἐποίηε δὲ εὐθύς τὸ προσταττόμενον, καὶ ἐξαγαγὼν ὅπερ εἶχε πεπαλαιωμένον Παλλίον ἔρριψε πρὸς αὐτὴν ὀπισθοφανῶς. Ἡ δὲ λαβούσα τοῦτο, ζώννυσιν ἑαυτὴν ὅσον ἠδύνατο· συγκκαλύψασα δὲ μέρη τινὰ τοῦ σώματος, ἅπερ ἔδει πλέον τῶν ἄλλων καλύπτεσθαι, στρέφεται πρὸς τὸν Ζωσιμᾶν, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν: Τί σοι ἐφάνη, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἵνα ἴδῃς ἀμαρτωλὸν γύναιον; ἢ τί ζητῶν μαθεῖν ἐξ ἐμοῦ οὐκ ὠκνησας τοσοῦτον κόπον ἀναλαβεῖν; Ὁ δὲ γέρων κλίνας τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, ἐζήτηε λαβεῖν εὐλογίαν κατὰ τὸ σύνθηρες, Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἔβαλε μετάνοιαν, ἐκείντο ἀμφοτέροι ἐν τῇ γῇ, ζητοῦντες ἕκαστος, ἵνα ὁ ἕτερος εὐλογῆσει, καὶ οὐδὲν ἕτερον παρ' ἀμφοτέρων ἐλέγετο, εἰμὴ, τὸ: Εὐλόγησον· μετὰ δὲ διάστημα πλείστης ὥρας εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Ζωσιμᾶν: Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, εἰς σὲ ἀρμόζει τὸ εὐλογῆσαι καὶ εὐξασθαι, διότι σὺ τετίμησαι τῷ ἀξιώματι τοῦ πρεσβυτέρου· σὺ ἐκ πολλῶν χρόνων παρίστασαι τῷ ἀγίῳ Θυσιαστηρίῳ, καὶ πολλάκις ἐγένου μυσταγωγὸς τῶν θείων δωρεῶν. Ταῦτα ἐνέβαλον τὸν Ζωσιμᾶν εἰς μέγαν φόβον καὶ ἀγωνίαν, καὶ γενόμενος σύντρομος ὁ γέρων, καὶ ἰδρῶτι περιρρεόμενος, ἐστέναζε, καὶ τὴν φωνὴν διεκόπτετο· λέγει δὲ πρὸς αὐτὴν μετὰ διακεκομένου καὶ συνεχοῦς ἄσθματος: ὦ Μῆτερ πνευματικῆ, καὶ ἐξ αὐτοῦ μὲν τοῦ ἥθους σου δηλοῦται, ὅτι σὺ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας, καὶ τῷ πλείονι μέρει ἐνεκρώθης τῷ Κόσμῳ, φανερόν δὲ ἐστίν, ὅτι περισσότερον χάρισμα δέδοται σοι, τοῦ ὅτι ἐκάλεσάς με ἐξ ὀνόματος, καὶ λέγεις μοι καὶ Πρεσβύτερον εἶναι, ὃν οὐδέποτε εἶδες· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ χάρις οὐκ ἐκ τῶν ἀξιωμάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ψυχικῶν τρόπων χαρακτηρίζεται, αὐτὴ σὺ εὐλόγησον διὰ τὸν Κύριον, καὶ μετάδος εὐχῆς ἐμοὶ τῷ χρῆζοντι τῆς σῆς τελειότητος.

ιδ΄) Παραχωροῦσα ἡ γυνὴ εἰς τὴν ἐνστασιν τοῦ γέροντος, καὶ ὑπακούσασα λοιπόν, εἶπεν: Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ κηδόμενος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Τοῦ δὲ Ζωσιμᾶ εἰπόντος, τὸ: Ἀμήν, ἀνέστησαν ἐκ τῆς γονικλησίας ἀμφοτέροι· καὶ λέγει ἡ γυνὴ πρὸς τὸν γέροντα: Τίνος χάριν ἦλθες, ἄνθρωπε, πρὸς ἐμὲ τὴν ἀμαρτωλὸν; τίνος χάριν ἠθέλησας ἰδεῖν γύναιον γυμνὸν πάσης ἀρετῆς; πλὴν ἐπειδήπερ σε πάντως ἡ χάρις τοῦ ἀγίου Πνεύματος καθωδήγησεν, ὅπως διακονίαν τινὰ ἐκτέλεσῃς μοι τῷ χρόνῳ πρόσφορον, εἰπέ μοι, πῶς τὸ Χριστιανικὸν φύλον πολιτεύεται σήμερον; πῶς οἱ Βασιλεῖς; πῶς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ποιμαίνονται; Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς εἶπε πρὸς αὐτὴν: Ἐνὶ λόγῳ, Μῆτερ ἐμὴ, διὰ τῶν ὁσίων εὐχῶν τοῖς πᾶσιν ὁ Χριστὸς σταθεράν εἰρήνην ἐχαρίσατο· ἀλλὰ δέξαι παράκλησιν γέροντος ἀναξίου, καὶ εὐξαὶ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου παντός, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἵνα μὴ τὸ τῆς ἐρήμου ταύτης διάστημα γένηται μοι ἄκαρπον. Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίνατο: Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, μᾶλλον ἀρμόζει, ἵνα σὺ ὡς ἔχων, καθὰ προεῖπον, τῷ τοῦ Ἱερέως ἀξίωμα ποιήσης δέησιν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ ὑπὲρ πάντων, διότι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐκληρώθης, πλὴν ἐπειδὴ προστασσομαι ὑπακοὴν ποιεῖν, τὸ προσταχθέν μοι ὑπὸ σοῦ προθύμως ποιήσομαι.

ιε'. Ταῦτα εἰπούσα ἡ Γυνή, στρέφεται κατὰ Ἀνατολάς, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν ἐπάρασα, ἤρξατο εὐχεσθαι, ὑποψιθυρίζουσα· φωνὴ δὲ αὐτῆς ἑναρθρὸς οὐκ ἤκούετο· ὅθεν ὁ Ζωσιμᾶς οὐδὲν τῶν τῆς φωνῆς ἠδύνατο ἀκούσαι· ἴστατο δέ, ὡς ἔλεγεν, ἐμφοβὸς καὶ κεκλιμένος εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐδὲν καθόλου φθγγόμενος· ὤμνυε δὲ προβαλλόμενος τὸν Θεὸν μάρτυρα τοῦ λόγου, ὅτι· ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν χρονίσασαν εἰς τὴν προσευχὴν, μικρὸν ἀνακύψας ἐκ τῆς εἰς γῆν ἀνακλίσεως αὐτοῦ, βλέπει, ὅτι αὐτὴ ὑψωθείσα ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ εἰς τὸν ἀέρα κρεμαμένη προσηύχετο. Τοῦτο δὲ ὡς εἶδεν ὁ Ζωσιμᾶς, συσχεθεὶς ὑπὸ πλείονος φόβου, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος, ἰδρώτι περιρρεόμενος ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἀγωνίας· καὶ μηδὲν μὲν ὅλως ἐτόλμα εἰπεῖν, καθ' ἑαυτὸν δὲ μόνον ἔλεγεν ἐπὶ πολὺ, τό : Κύριε ἐλέησον. Κείμενος δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Γέρων ἐσκανδαλιζέτο, λέγων ἐν τῷ λογισμῷ : Μὴ τυχὸν πνεῦμα ἐστὶ, καὶ τὴν εὐχὴν ὑποκρίνεται ; Στραφεῖσα δὲ ἡ Γυνή, ἤγειρε τὸν Ζωσιμᾶν, ταῦτα εἰπούσα : Διὰ τί, Ἀββᾶ, οἱ λογισμοὶ ταράττουσί σε σκανδαλισθέντα ἐπ' ἐμοί, ὡς ὅτι πνεῦμα εἰμι, καὶ τὴν εὐχὴν ὑποκρίνομαι ; πληροφορήθητι, ἄνθρωπε, ὅτι εἰμὶ ἁμαρτωλῶν Γύναιον, πλὴν εἰμὶ ὠχυρωμένη διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ πνεῦμα οὐκ εἰμὶ, ἀλλὰ γῆ καὶ σποδός, καὶ τὸ ὄλον σὰρξ μηδέποτε πνευματικὸν τι ἐννόησασα. Καὶ ἅμα ταῦτα λέγουσα, σφραγίζει ἑαυτὴν τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, μέτωπον, ὄμματα, χεῖλη, καὶ στῆθος, οὕτω λέγουσα : Ὁ Θεός, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐλευθερώσει ἡμᾶς ἐκ τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς ἐνέδρας αὐτοῦ, ὅτι πολὺ καθ' ἡμῶν ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

ισ'. Ταῦτα λοιπὸν ἀκούσας ὁ γέρων, καὶ ἰδὼν, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἤφατο τῶν ποδῶν αὐτῆς, μετὰ δακρύων λέγων : Ὁρκίζω σε κατὰ (τοῦ ὀνόματος) τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἐκ Παρθένου τεχθέντος, δι' ὃν ταύτην ἐνεδύσω τὴν γύμνωσιν, δι' ὃν τὰς σάρκας ταύτας κατεδαπάνησας, μὴ δὲν κρύψης ἀπὸ τοῦ δούλου σου, τίς τε εἶ, καὶ πόθεν, καὶ πότε, καὶ ποίῳ τρόπῳ τὴν ἔρημον ταύτην κατέκησας ; μηδὲν κρύψης ἀπ' ἐμοῦ τὰ κατὰ σέ, ἀλλὰ πάντα διηγῆθητι, ὅπως τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ποιήσης κατάδηλα· διότι σοφία κεκρυμμένη, καὶ θησαυρὸς ἀφανὴς τί ὠφελούσιν ἀμφοτέρα, καθὰ γέγραπται ; ἐπεὶ μοι πάντα διὰ τὸν Κύριον, καθότι οὐ μέλλεις εἰπεῖν ταῦτα διὰ καύχου, ἢ δι' ἐπίδειξιν, ἀλλ' ἵνα με πληροφορήσης τὸν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀνάξιον· διότι πιστεύω τῷ Θεῷ, ὃ ζῆς, καὶ ὃ πεπολίτευσαι, ὅτι τούτου ἔνεκεν εἰς ταύτην ἔρημον ὠδηγήθην, ὅπως τὰ κατὰ σέ φανερώσῃ ὁ Κύριος· οὐκ ἐστὶ τοίνυν τῆς ἡμετέρας δυνάμεως τὸ ἀνθιστασθαι εἰς τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ, διότι εἰμὴ ἦν θέλημα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα γνωρισθῆς, καὶ τίνι τρόπῳ ἠγωνίσθης, οὐδὲ συνεχώρει θεαθῆναι ὑπὸ τινος, οὐδὲ ἐμὲ ἐνίσχυε τοσαύτην ὁδὸν διανύσαι, ὅστις μηδέποτε προεθέμην τοῦτο, ἢ ἠδυνάμην ἐξελθεῖν τοῦ Κελλίου μου.

ιζ'. Ταῦτα εἰπόντος καὶ ἕτερα πλείστα τοῦ Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐγείρασα αὐτὸν ἡ Γυνή. εἶπε πρὸς αὐτόν : Αἰσχύνομαι Ἀββᾶ μου, εἰπεῖν σοὶ τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων μου, συγχώρησόν μοι διὰ τὸν Κύριον· πλὴν ἐπειδὴ γυμνὸν τὸ σῶμά μου εἶδες, ἀπογυμνώσω εἰς σέ καὶ τὰς πράξεις μου, ἵνα γνωρίσης πόσης αἰσχύνης καὶ ἐντροπῆς ἐστὶ πεπληρωμένη ἡ ψυχὴ μου· οὐχ ὥσπερ ἐνό-

μισες, οὐκ ἤθελον, ἵνα τὰ κατ' ἐμὲ διηγήσομαι σοι διὰ τὸ μὴ καυχῆσασθαι, καὶ τί δύναμαι καυχῆσασθαι γενομένη σκευὸς ἐκλογῆς τοῦ διαβόλου; γινώσκω ὅμως, ὅτι, ἐάν ποιήσω ἀρχὴν τῆς κατ' ἐμαυτὴν διηγήσεως, μέλλεις φεύγειν ἀπ' ἐμοῦ, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφους, μὴ φέρων ἀκοῦσαι, ἅπερ ἄτοπα ἔπραξα. Καὶ ὅμως λέγω ταῦτα μηδὲν σιωπῶσα, ἐξορκίζουσα πρότερον, ἵνα μὴ παύσης δεόμενος, ὅπως εὐροίμι ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Τοῦ δὲ γέροντος ἀκαταπαύστως ἀκρύνοντος, ἤρξατο ἡ γυνὴ τῆς καθ' ἑαυτὴν διηγήσεως οὕτω λέγουσα.

ιγ'. Ἐγώ, ἀδελφέ, πατρίδα μὲν ἔσχον τὴν Αἴγυπτον· ζώντων δὲ τῶν γονέων μου, δωδεκαετῆς ἔτι, ἀθετήσασα τὴν πρὸς ἐκείνους στοργὴν καὶ πεποίθησιν, ἀπῆλθον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ πῶς μὲν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐμὴν παρθενίαν διέφθειρα, καὶ πῶς ἀκρατῶς καὶ ἀκορέστως εἶχον περὶ τὸ πάθος τῆς μιξέως, αἰσχύνομαι λέγειν, διότι τοῦτο νῦν ἔστι μοι σεμνότερον εἰπεῖν· τὸ δὲ ἐπόμενον συντόμως ἐκτίθημι, ὅπως κατανοήσης τὸ ἐμπαθὲς μου καὶ φιλήδονον· ὑπὲρ τὰ δεκαεπτὰ ἔτη, τυγχώρησόν μοι, διετελέσα δημοσίως ἀσωτεύουσα, καὶ ἐρεθισμὸς τῆς ἀσωτείας εἰς τὸν λαὸν γενομένη· οὐ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ κέρδος χρημάτων τοῦτο ἐποίουν, καθότι καὶ τοι τινες πολλάκις ἤθελον δίδόναι, οὐκ ἐλάμβανον· τοῦτο δὲ ἐπενόησα, ἵνα πλείονες προσερχόμενοι, δωρεὰν ἐκτελώσι τὸ ἐμοὶ καταθύμιον καὶ μὴ νομίσης, ὅτι εὐποροῦσα οὐκ ἔδεχόμην· διότι προσαιτούσα διέζων, ἢ καὶ πολλάκις στυππίον νήθουσα· ἐπιθυμίαν δὲ εἶχον ἀκόρεστον, καὶ ἀκατάσχετον ἔρωτα, ἵνα διὰ παντὸς κυλίωμαι ἐν τῷ βορβόρῳ· καὶ τοῦτο ἦν καὶ ἐνομιζέτο εἰς ἐμὲ τὸ ζῆν, ἵνα διὰ παντὸς ἐκτελῶ τὴν ὕβριν τῆς φύσεως.

ιδ'.) Τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον ζῶσα, βλέπω εἰς τινα καιρὸν τοῦ θέρους ὄχλον πολὺν ἀνδρῶν Λιθύων καὶ Αἰγυπτίων, οἵτινες ἔτρεχον πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἠρώτησά τινα τῶν τότε παρατυχόντα μοι· Ποῦ σπεύδουσιν ἄρα οἱ ἄνδρες οὗτοι οἱ τρέχοντες; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο πρὸς με· Εἰς Ἱεροσόλυμα πάντως ἀνέρχονται, διὰ τὸ εἶναι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Ὑψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Εἶπον δὲ πρὸς ἐκείνον ἐγώ· Ἄρά γε λαμβάνουσι καὶ ἐμὲ μεθ' ἑαυτῶν, ἐάν ἀκολουθήσω αὐτοῖς; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἐὰν ἔχῃς τὸν ναῦλον καὶ τὴν δαπάνην σου, οὐδεὶς κωλύει σε. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτόν· Ὄντως, ἀδελφέ; ναῦλον ἢ δαπάνην οὐκ ἔχω, ἀπέρχομαι ὅμως κἀγώ, καὶ εἰσέρχομαι εἰς ἐν τῶν πλοιαρίων, ἅτινα ἐμισθώσαντο, καὶ θρέψουσί με κὰν μὴ θέλωσι, διότι σῶμα ἔχω, καὶ τοῦτο ἀντὶ ναύλου λαμβάνουσι. Διὰ τοῦτο ἤθελον ἀπελθεῖν, (Ἄββᾶ μου συγχώρησον,) ἵνα πολλοὺς ἐραστὰς τοῦ πάθους μου· εἶπόν σοι, Ἄββᾶ Ζωσιμᾶ, μὴ ἀναγκάσης με εἰπεῖν σοι τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων μου, διότι φρίττω, γινώσκει ὁ Θεός, μολύνουσα καὶ σὲ καὶ τὸν ἀέρα διὰ τῶν ἔργων μου.

κ'.) Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς τοῖς δάκρυσιν βρέχων τὸ ἔδαφος, ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτήν· Λέγε διὰ τὸν Κύριον, ὦ Μῆτερ μου, καὶ μὴ ἐκκόψῃς τὸν εἰρμόν τῆς τοιαύτης ἐπωφελοῦς διηγήσεως. Ἡ δὲ αὐτὴ ἀναλαβοῦσα τὸν λόγον προσέθηκε ταῦτα· Ἐκείνος ὁ νεανίας, ἀκούσας τῶν αἰσχυρῶν τῶν ῥημάτων μου, γελῶν ἀνεχώρησεν· ἐγὼ δὲ ῥίψασα τὴν Ἡλακάτην, ἣν περ ἐβάσταζον, (διότι κατὰ τύχην ταύτην τότε ἐβάσταζον,) τρέχω πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐνθὰ εἰ-

βλεπον τοὺς ἄλλους τρέχοντας, καὶ βλέπω νέους τινας εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἐστῶτας ἕως δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἧ καὶ πλείονας, σφριγῶντας τὰ σώματα ἄμα καὶ τὰ κινήματα, καὶ ἱκανοὺς μοι φανέντας πρὸς τὸ ζητούμενον ὡς φαίνεται δὲ καὶ ἄλλους συμπλωτῆρας ἀνέμενον, διότι καὶ ἕτεροι προλαβόντες εἰσηλθον εἰς τὰ πλοιάρια· οὕτω δὲ ἀναιδῶς κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν εἰσεπηδήσασα, εἶπον· Λάβετε καὶ ἐμὲ ὅπου ἂν ἀπέρχεσθε, καὶ πληροφορῶ ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἀδόκιμος φανήσομαι· εἶτα ῥήματα αἰσχροτέρα εἰπούσα, ἐκίνησα πάντας εἰς γέλωτα. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸ πρὸς τὴν ἀναίδειαν ἐπαγωγόν, φέρουσί με εἰς ὅπερ εἶχον ἑτοιμον πλοιάριον· ἦλθον ἐντοσοῦτῳ καὶ ἐκεῖνοι οὓς περ περιέμεναν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀρξάμεθα τοῦ πλέεσθαι.

κα'. Τὰ δὲ μετ' ἐπειτα πῶς σοι διηγήσομαι, ἄνθρωπε ; ποῖα γλῶσσα δύναται καθιστορῆσαι, ἢ ἀκακῆ ἀκοῦσαι τὰ ἐν τῷ πλοίῳ καὶ κατὰ τὴν δουροπορίαν γινόμενα, ἅπερ μὴ θέλοντας ἠνάγκαζον ἐγὼ ἐκείνους τοὺς ἀθλίουσ ἵνα ποιήσωσι ; οὐκ ἔστιν εἶδος ἀσελγείας ῥητὸν καὶ ἄρητον, οὐ τινος οὐκ ἐγενόμην διδάσκαλος. Καὶ νῦν, Ἄββα μου καταπλήττομαι, πῶς ὑπέφερε τὰς ἐμὰς ἀσελγείας ἢ θάλασσα ; πῶς οὐκ ἠνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα, ἵνα ὁ Ἄδης ζῶσαν καταπίη με τὴν τσοαύτας ψυχὰς παγιδεύσασαν· ἀλλ' ὡς φαίνεται, ὁ Θεὸς ἐζήτηε τὴν ἐμὴν μετάνοιαν, διότι, οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλ' ἀναμένει μακροθυμῶν, τὴν ἐπιστροφὴν ἐκδεχόμενος. Οὕτω γοῦν μετὰ τσοαύτης σπουδῆς ἀνήλθομεν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ὅσας μὲν ἡμέρας πρὸ τῆς Ἑορτῆς ἐν τῇ πόλει διέτριψα, ὁμοίως ἐπολιτευόμην, μαλλον δὲ καὶ χεῖρον· διότι οὐκ ἠρέκεσθην εἰς μόνους τοὺς νεανίσκους, οὓς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ὁρόμον εἶχον συνασελγαίνοντάς μοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους πολίτας τε καὶ ξένους συγκαλοῦσα εἰς τοῦτο ἐμόλυνα. (Τὸ δὲ Θεῷ ἡμῶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.)

Ἀνάγνωσις δευτέρᾳ.

Τὰ ἐπίλειπα τῆς Ἀναγνώσεως. Εὐλόγησον Πάτερ.

Ὅτε ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀγίας Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἡ ἐορτῆ, ἐγὼ μὲν καθὼς καὶ πρότερον περιηρχόμην ἀγρευούσα ψυχὰς νέων· ἔβλεπον δὲ ὅτι ὄρθρου βαθέος, πάντες ἔτρεχον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπέρχομαι καὶ ἐγὼ τρέχουσα μετὰ τῶν τρεχόντων· ἦλθον οὖν μετ' αὐτῶν εἰς τὰ προαύλια τοῦ Ναοῦ· καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς θείας Ὑψώσεως, ὤθουν, καὶ ἀντωθούμην κατὰ τὴν εἴσοδον, σπεύδουσα, ἵνα εἰσέλθω μετὰ τοῦ ὄχλου· καὶ ἕως μὲν τῆς θύρας, δι' ἧς εἰσῆρχετό τις εἰς αὐτὸν τὸν Ναόν, ἐν ᾧ τὸ ζωποῖον Εὐλὸν ἐδείκνυτο, μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ θλίψεως προσήγγιζον ἡ ταλαίπωρος· ὅτε τὴν φλοῖαν τῆς θύρας ἐπάτησα, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἀκωλύτως εἰσηλθον, ἐμὲ δὲ θεῖα τις δύναμις ἐκώλυε, μὴ συγχωροῦσα τὴν εἴσοδον, διότι αὐτὴς ἀντωθούμην καὶ ἀντάθουν, ἀλλὰ μόνη ἐφαινόμην ἰσταμένη εἰς τὰ προαύλια τοῦ Ναοῦ. Νομίσα δὲ ὅτι ἐκ γυναικειᾶς ἀσθενείας μοι συμβαίνει τοῦτο, ἐβιαζόμην ὅσον τὸ δυνατόν, ἐγκαταμίγουσα ἐμαυτὴν μετ' ἄλλων, καὶ παραγκωνιζομένη καὶ εἰσωθοῦσα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἀλλ' ἐκοπίων εἰς μάτην, καθότι, ὅτε πάλιν ὁ ἀθλιός μου ποὺς ἐπέβη τῆς φλοῖας, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ὁ Ναὸς ἐδέχετο, ἐμὲ δὲ τὴν ἀλαιναιαν οὐκ ἐδέχετο, ἀλλ' ὥσπερ ἐὰν

ήσεως ὑπεγράφη, καὶ κλίνας γόνου ἔμπροσθεν τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, τούτοις ἐχρησάμην τοῖς ῥήμασι :

κέ. «Σὺ μὲν, ὦ φιλάγαθε Δέσποινα, ἐπέδειξας ἐπ' ἐμοὶ τὴν σὴν φιλαν-
»θρωπίαν. Σὺ οὐκ ἐβδελύξω τὴν δέησιν τῆς ἀναξίας· εἶδον δόξην, ἣν δι-
»καίως οὐχ ὀρώμεν οἱ ἄσωτοι. Δόξα τῷ Θεῷ τῷ διὰ σέ δεχόμενῳ τῶν ἀ-
»μαρτωλῶν τὴν μετάνοιαν. Τί γὰρ εἶχον ἡ ἀμαρτωλὸς ἐνοῆσαι ἢ φθέγ-
»ξασθαι; Καιρὸς ἐστὶν λοιπόν, Δέσποινα, πληρωθῆναι τῆς ἐγγύης, ἥς ἐγγυ-
»ήσω τὰ σύμφωνα. Νῦν οὖν ὅπου κελεύεις ὀδήγησον· νῦν γενοῦ μοι μᾶλλον
»τῆς σωτηρίας διδάσκαλος, χειραγωγούσα πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς μετάνοιαν
»ἄγουσαν». Ταῦτα λέγουσα, ἤκουσα φωνῆς τινος μακρόθεν κράζοντος : «Ἐάν
»τὸν Ἰορδάνην διέλθης, καλὴν εὐρήσεις ἀνάπαυσιν». Ἐγὼ τῆς φωνῆς ταύτης
ἀκούσασα, καὶ πιστεύσασα, ὅτι δι' ἐμέ ἐγένετο, δακρύουσα, ἔκραξα : «Δέ-
»σποινα, Δέσποινα μὴ ἐγκαταλείπης με.» καὶ ταῦτα βόησασα, ἐξέρχομαι τῆς
αὐλῆς τοῦ Ναοῦ, καὶ συντόμως ἐβάδιζον.

κς'. Ἰδὼν με τις ἐξερχομένην, δίδωσί μοι τρεῖς φύλες, εἰπὼν : Δίξαι
ταῦτα, Ἀμμα μου. Ἐγὼ δὲ λαβούσα τὰ δοθέντα μοι, ἠγόρασα δι' αὐτῶν
τρεῖς ἄρτους, καὶ τούτους ἔλαβον εἰς ἐφόδιον εὐλογίας· ἠρώτησα τὸν πω-
λοῦντα τοὺς ἄρτους : Ποία ἡ ὁδός, Ἄνθρωπε, ἡ ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην ἀπά-
γουσα; μαθούσα δὲ τὴν πύλην τῆς πόλεως, τὴν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐξά-
γουσαν, ἐξῆλθον τρέχουσα, καὶ τῆς ὁδοπορίας ἠψάμην δακρύουσα, δι' ἄλ-
λεπαλλήλων δὲ ἐρωτήσεων ἅπαν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ὁδοιπορήσασα,
(διότι ἦν, ὡς εἰκάζω, τρίτη ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅτε τὸν Σταυρὸν ἔθεασάμην),
ἔφθασα περὶ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου τὸν Ναὸν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τὸν
κείμενον πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ προσκηνύσασα πρότερον ἐν τῷ Ναῷ,
κατηλθὼν εὐθὺς εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ βρέχουσα πρόσωπον καὶ χεῖρας ἐξ ἐκεῖ-
νου τοῦ ὕδατος, μετέλαβον τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων ἐν τῷ
Ναῷ τοῦ Προδρόμου, καὶ ἔφαγον τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνὸς ἄρτου· καὶ ὕδωρ ἀπὸ
τοῦ Ἰορδάνου ποιούσα, ἐπὶ γῆς κατεκλίθην. Τῇ δὲ ἐπαύριον εὐρούσα ἐκεῖ
μικρὸν πλοίαριον ἐπέρασα ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, καὶ πάλιν ἐζήτησα τὴν
δὴγόν μου, ἵνα ὀδηγήσῃ με, ὅπου ἂν ἐστί αὐτῇ εὐάρεστον· ἦλθον οὖν κατὰ
ταύτην τὴν ἔρημον, καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἐμάχρυνα φυγαδεύουσα, καὶ ἐν-
ταῦθα ἀυλιζομαιπροδεχομένη τὸν Θεὸν τὸν διασώζοντα ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ
ἀπὸ καταιγίδος τοὺς ἐπιστρέφοντας πρὸς αὐτόν.

κζ'. Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς εἶπε πρὸς αὐτήν : Πόσα ἔτη εἰσιν, ὦ Μῆτερ Ὁσία,
ἐξ ὅτου εἰς τὴν ἔρημον ταύτην κατοικεῖς; Ἀπεκρίθη ἡ Γυνή : Τεσσαράκοντα
ἑπτὰ ἔτη εἰσιν, ὡς μοι φαίνεται, ἐξ ὅτου ἐξῆλθον τῆς ἀγίας πόλεως. Εἶπε
δὲ Ζωσιμᾶς : Καὶ τί εὖρες, ἢ ἔσχεις τροφήν, ὦ Κυρία μου; Εἶπεν ἡ Γυνή :
Δύω ἄρτους καὶ ἡμισυ φέρουσα ἐπέρασα τὸν Ἰορδάνην, οἵτινες ξηραθέντες
ἀπελιθώθησαν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δι' αὐτῶν ἐτρέφην ἐπὶ χρόνους τι-
νάς. Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμᾶς πρὸς αὐτήν : Καὶ οὕτως ἀκόπως παρήλθες τὸ το-
σοῦτου χρόνου διάστημα, μηδὲ ὅπως τῆς αἰφνηδίου μεταβολῆς ταραττούσης σε;
Ἀπεκρίθη ἡ Γυνή· Πρῶγμα μὲ ἠρώτησας, Ἀββα Ζωσιμα, ὅπερ καὶ λέγουσα
φρίττω, διότι ἐάν ἔλθω νῦν εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὧν περ' ὑπέμεινα, καὶ τῶν
λογισμῶν τῶν δεινῶς ἐνοχλησάντων με, φοβοῦμαι μήπως καὶ αὐθὺς ὑπ' ἐκεῖ-

νων προσβληθῶ. Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμας· Μηδὲν ἀφήσης Κυρία μου, ὅπερ μὴ ἀναγγείλῃς μοι, διότι ἀπαξ εἰς τοῦτο σὲ κατεπηρώτησα, ἵνα πάντα ἀπαρ-
λείπτως διηγηθῆς μοι.

κη'. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο Πίστευσον, Ἄββᾶ Ζωσιμα, δεκαεπτὰ ἔτη διῆλθον εἰς ταύτην τὴν ἔρημον παλαίουςα κατὰ τῶν ἀλόγων ἐπιθυμιῶν, διότι δσάκις ἐγευόμην τροφῆς, ἢ ἐπεχείρουν γεύσασθαι, ἐπεθύμουν τὰ κρέατα καὶ τοὺς ἰχθῦας, οὓς εἶχεν ἡ Αἴγυπτος, ἐπεθύμουν τοῦ εἴνου τὴν πόσιν, ἣν πολὺ ἠγάπων, διότι πολὺν εἴνον ἐπινον, ὅτε εἰς τὸν Κόσμον διέτριβον, ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ ὕδωρ εἶχον πιεῖν, δεινῶς ἐφλεγόμην, καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ὑπέφερον. Μοὶ ἐπήρχετο δὲ καὶ τῶν πορνικῶν ἁσμάτων ἐπιθυμία παράλογος, ἣτις πάν-
τοτε κακῶς ἐξετάραττέ με καὶ ἀνέπειθεν, ἵνα ἄδω τὰς φῶδας τῶν δαιμόνων ἄς περ ἔμαθον· εὐθὺς δὲ δακρῦουσα, καὶ τύπτουσα τὸ στήθος ἀνεκάλουν ἐν τῇ μνήμῃ μου τὰ σύμφωνα, ἅπερ ὑπέγραψα ἐξερχομένη κατὰ τὴν ἔρημον· παρίσταμην νοερῶς ἐνώπιον τῆς Εἰκόνης τῆς Παναγίας Θεοσκόκου τῆς Ἄναδόχου μου, καὶ αὐτὴν μετὰ δακρῶν καθικέτευον, ἵνα ἐκδιώξῃ τοὺς λογι-
σμοὺς τοὺς οὕτω τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν κατατρύχοντας· ὅτε δὲ ἀρκούντως ἐδάκρουν, καὶ τὸ στήθος ἰσχυρῶς ἔτυπτον, φῶς ἔβλεπον πανταχόθεν περι-
στράπτων με, καὶ ἔκτοτε μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐγένετό μοι γαλήνη τις στα-
θερά.

κθ'. Τοὺς δὲ λογισμοὺς τοὺς ὠθοῦντας με καὶ αὐτίς εἰς πορνείαν πῶς σοι διηγήσομαι, Ἄββᾶ· πῦρ ἐντὸς τῆς καρδίας μου τῆς τάλαιπώρου ἀνή-
πτετο, καὶ ὄλην διόλου ἐξέφλεγε, καὶ πρὸς ἐπιθυμίαν μίξεως ἀνερέθιζε· εὐθὺς δὲ δσάκις τοιοῦτος λογισμὸς μοι προσέβαλε, ἔρριπτον ἑμαυτὴν εἰς τὴν γῆν, καὶ τοῖς δάκρυσιν τὸ ἔδαφος ἐβρεχον, ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐγγυσα-
μένη παρίσταται ἐνώπιόν μου, ὡς προστάτις, καὶ ἐπιβάλλει με ποινὰς διὰ τὴν παράδρασιν· οὐκ ἀνίστάμην δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, εἰ καὶ νυχθήμερον συνέβαινε διελθεῖν, ἕως ὅτου τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ με περιέλαμπε, καὶ τοὺς λογι-
σμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντάς με ἐξεδιώκεν· τὸ ὄμμα λοιπὸν τῆς διανοίας μου ἀνε-
πεμπον ἀκαταπαύστως πρὸς τὴν ἐγγυσαμένην, ζητοῦσα, ἵνα βοηθήσῃ ἐμὲ τὴν κινδυνεύουσαν κατὰ τοῦτο τῆς ἐρήμου τὸ πέλαγος· καὶ ἀληθῶς ἔσχον αὐτὴν βοήθειαν, καὶ συλλήπτορα τῆς μετανοίας· καὶ οὕτω διῆλθον τὸ διά-
στημα τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, κατὰ μυρίων κινδύνων παλαίουςα· ἔκτοτε δὲ μέχρι τοῦ νῦν ἡ Βοηθὸς μου παρίσταται ἐν πάσι, καὶ διὰ πάντων χειραγω-
γεῖ με.

λ'. Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμας πρὸς αὐτὴν· Οὐκ ἐδεήθης λοιπὸν, ὦ Κυρία μου, τροφῆς, ἢ ἐνδύματος· Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· Τοὺς μὲν ἄρτους ἐκεί-
νους, καθὼς σοὶ εἶπον, ἐξοδιάσασα, τὰ δεκαεπτὰ ἔτη ἐτράφην διὰ βοτάνων, καὶ λοιπῶν ἄλλων εὐρισκομένων κατὰ τὴν ἔρημον· τὸ ἱμάτιον, ὅπερ εἶχον, ὅταν τὸν Ἰορδάνην ἐπέρασα, ἐφθάρη· πολλὴν οὖν ἀνάγκην ὑπέμεινα ἐκ τοῦ κρύους, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ καύσονος τοῦ θέρους, καὶ τοσοῦτον ἐκαίωμην ὑπὸ τοῦ καύσονος, καὶ ἔτρεμον ὑπὸ τοῦ παγετοῦ, ὥστε πολλὰκις πεσοῦσα χαμαί, ἔμεινα σχεδὸν ἄπνους καὶ ἀκίνητος· πρὸς πολλὰς οὖν καὶ ποικίλας συμφο-
ρὰς καὶ ἀνηκέστους πειρασμοὺς ἐπάλαιον· ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χρόνου μέχρι σήμερον ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ πολύτροπος διετήρησε τὴν ἀμαρτωλὸν μου

ψυχὴν, καὶ τὸ ταπεινόν μου σῶμα, καὶ ἔννοῶ ἐξ ὧν κακῶν ἐρρύσατό με Κύριος· τροφὴν ἀδάπανον ἔχων τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· τρέφομαι δὲ καὶ σκεπαζομαι τῷ ῥήματι τοῦ Θεοῦ τοῦ διακρῆκτου ἑαυτῶν τὰ σύμπαντα, διότι, « Οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται Ἄνθρωπος· καὶ παρὰ τῷ μὴ ἔχειν σκέπην πέτρην περιεβάλλοντο, ὅσοι τὸ τῆς ἀμαρτίας ἀπεδύσαντο περιβόλαιον. »

λα'. Ἀκούσας δὲ ὁ Ζωσιμᾶς, ὅτι καὶ ῥήσεις ἐκ τῆς θείας Γραφῆς ἀνέφε-
 ρεν, ἐκ τε τοῦ Μωϋσέως, καὶ Ἰώβ, καὶ τῆς βίβλου τῶν Ψαλμῶν, εἶπε πρὸς αὐτὴν : Ἀνέγνων, ὦ Κυρία μου, Ψαλμούς, ἢ ἕτερα ἅτινα βιβλία ; Ἡ δὲ ἀκούσασα τούτου, ὑπεμειοῖασε, καὶ λέγει πρὸς τὸν Γέροντα : Πίστευσον, ἄνθρωπε, οὐκ εἶδον ἕτερον ἄνθρωπον, ἐξ ὅτου τὸν Ἰορδάνην ἐπέρασα, εἰμὴ τὸ σὸν πρόσωπον σήμερον, ἀλλ' οὐδὲ θηρίον, ἢ ἄλλο ζῶον εἶδον ἐξ ὅτου ταύτην τὴν ἐρημον οἰκῶ· γράμματα τοῖνον οὐκ ἔμαθον πώποτε, ἀλλ' οὐδὲ ψάλλοντός τινος ἢ ἀναγινώσκοντος ἤκουσα· ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ζῶν τε καὶ ἐνεργῆς ὢν, αὐτὸς διδάσκει τὸν ἄνθρωπον γνώσιν· ἕως ὧδε τὸ πέρασ τῆς κατ' ἐμὲ διηγήσεως· νῦν δὲ ὀρκίζω σε κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου σαρκώσεως εὐχεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τῆς ἀσωτοῦ διὰ τὸν Κύριον. Ταῦτα εἰπούσης ἐκείνης, καὶ τὸν λόγον ὧδε συντελεσάσης, ὄρμησεν ὁ Γέρον πάλιν βαλεῖν μετάνοιαν, καὶ σὺν δάκρυσιν ἐκραξεν : « Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας μεγάλα καὶ θαυμαστά, » ἐνδοξάζα τε καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς, εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ δεῖξας ἡμῖν ὅσα χαρίζεις τοῖς φοβουμένοις σε· ὄντως γὰρ οὐκ ἐγκαταλείπης τοὺς ἐκζητούντάς σε, Κύριε. »

לב'. Ἐκείνη δὲ πιάσασα τὸν Γέροντα, οὐκ ἀφήκεν, ἵνα τελείως βάλῃ μετάνοιαν, ἀλλ' εἶπε πρὸς αὐτόν : Ταῦτα ὅλα, ἅπερ ἤκουσας, ἄνθρωπε, ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα μηδενὶ εἴπης, ἕως ὅτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς γῆς ἐλευθερώσῃ με. Νῦν δὲ πορευθήτι ἐν εἰρήνῃ, καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐπερχόμενον ἔτος φυλαττόμενος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, μέλλεις ἰδεῖν με. Ποίησον δὲ διὰ τὸν Κύριον ὅπερ νῦν σε παραγγέλω· εἰς τὰς ἱεράς Νηστείας τοῦ ἐλευσομένου ἔτους μὴ περάσης τὸν Ἰορδάνην, ὡσπερ συνηθίζεται ποιεῖν εἰς τὸ Μοναστήριον· ἐξεπλήττετο δὲ ὁ Ζωσιμᾶς ἀκούων ὅτι καὶ τὸν κανόνα τοῦ Μοναστηρίου ἐγνώριζε, καὶ οὐδὲν ἔλεγεν, εἰμὴ : Δόξα τῷ Θεῷ τῷ μεγάλῳ χαριζομένῳ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἐκείνη δὲ εἶπε : Μείνον λιπόν, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ὡς εἶπον, εἰς τὸ Μοναστήριον, διότι, ἐὰν θελήσης ἐξελθεῖν, οὐ καλὸν γενήσεται σοι. Τῇ ἀγίᾳ Ἐσπέρᾳ τοῦ Δείπνου τοῦ μυστικοῦ λαβε δι' ἐμὲ τὸ ζωοποιὸν Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἰς σκευὸς ἱερὸν καὶ ἐπάξιον τῶν τοιούτων Μυστηρίων, καὶ ἐλθὼν μείνον με πάντως εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἰορδάνου τὸ πλησιάζον εἰς τὰ οἰκούμενα μέρη, ὅπως ἐλθούσα μεταλάβω τῶν ζωοποιῶν δώρων, διότι ἐξ ὅτου εἰς τὸν Ναὸν Προδρόμου, πρὶν ἢ τὸν Ἰορδάνην διέλθω, μετέλθον, οὐκ ἔτι μέχρι τοῦ νῦν τοῦ ἀγίου τούτου τετύχηκα Μυστηρίου μεταλαβεῖν, καὶ νῦν μετὰ ὑπὲρ πολλοῦ πόθου ἐπιθυμῶ ἀπολαῦσαι ἐκείνου· διὸ παρακαλῶ σε, μὴ παρῃκούσης τὴν αἴτησίν μου ταύτην, ἀλλὰ πάντως φέρε μοι τὰ ζωοποιὰ ταῦτα καὶ θεῖα Μυστήρια, καθ' ἣν ὄργην ὁ Κύριος τοὺς Μαθητὰς τοῦ θεοῦ Δείπνου μετόχους ἐποίησε. Τῷ δὲ Ἀββᾶ Ἰωάννῃ τῷ Ἠγουμένῳ τῆς Μονῆς, ἐν ἣ κατοικεῖς, εἶπέ ταῦτα : Πρόσεχε σεαυτῷ, Ἀδελφέ, καὶ τῇ ποίμνῃ σου, διότι τε-

λοῦνται τινὰ ἐκεῖ δεδόμενα διορθωθῆναι· ἀλλ' οὐ θέλω νῦν ἵνα εἴπῃς αὐτά, ἀλλ' ὅταν ὁ Κύριος ἐπιτρέψει σοι. Ταῦτα εἰπούσα, καί : Εὐχαί ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς τὸν Γέροντα προσεῖπούσα πρὸς τὸ βάθος τῆς ἐρήμου ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ Ζωσιμάς κλίνας τὰ γόνατα, καὶ προσκυνήσας τὴν γῆν, ἐν ἣ ἕστησαν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν αὐτῆς, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ εὐχαριστήσας ὑπέστρεψεν ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς τε καὶ σώματος, δοξάζων καὶ εὐλογῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διελθὼν δὲ αὐθις ἐκείνην τὴν ἐρημον ἔφθασεν εἰς τὸ Μοναστήριον, καθ' ἣν ἡμέραν συνηθίζουσιν ὑποστρέφειν οἱ αὐτόθι μονάζοντες.

λγ'. Καὶ τὸν μὲν ὅλον χρόνον ἐκείνον ἡσύχαζε, μὴ τολμῶν ἐξειπεῖν μηδενὶ μηδέν, ὧν εἶδε, καθ' ἑαυτὸν δὲ μόνον τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ἵνα δεῖξῃ αὐτῷ καὶ αὐθις τὸ πεθούμενον πρόσωπον· ἐστενωχωρεῖτο δὲ καὶ ἔλυπειτο κατὰ πολλὰ συλλογιζόμενος τὴν τοῦ χρόνου περίοδον, θέλων εἰ δυνατόν, ἵνα μία ἡμέρα ὁ χρόνος γένηται. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἡ ἀπαρχομένη τῶν ἱερῶν Νηστεϊῶν Κυριακῇ, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξ ἔθους εὐχήν, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἐξῆλθον ψάλλοντες, αὐτὸν δὲ κατέλαβε νόσος, καὶ ἠνάγκασεν, ἵνα μείνῃ εἰς τὸ Μοναστήριον· ἐμνήσθη δὲ ὁ Ζωσιμάς τῆς Ὁσίας εἰπούσης : Ὅτι, ἐὰν θελήσῃς ἐξελεθεῖν, οὐ καλὸν γενήσεται σοι. Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν παρελθουσῶν, τῆς νόσου ἀναλαβὼν, ἐν τῷ Μοναστηρίῳ διέτριβεν.

λδ'. Ὅτε δὲ πάλιν οἱ Μοναχοὶ ὑπέστρεψαν, καὶ ἦλθεν ἡ ἑσπέρα τοῦ Δείπνου τοῦ ρυστικοῦ, ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ, καὶ βαλὼν εἰς ἓν μικρὸν ποτήριον τὸ ἄχραντον Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, εἰς κανίσκιον δὲ βαλὼν καὶ φοίνικας καὶ φακὴν βεβρεγμένην ὕδατι, ἀπέρχεται βαθείας ὀψίας καὶ καθέζεται πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου, ἀναμμένων τῆς Ὁσίας τὴν ἀφρίζῃν· χρονίζοντας δὲ τοῦ ἱεροῦ Γυναικοῦ, ὁ Ζωσιμάς οὐκ ἐνύσταξεν, ἀλλὰ προσεκτικῶς ἐβλεπε τὴν ἐρημον, ἀναμμένων, ἵνα ἴδῃ, ὅπερ ἐπόθει· ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὁ Γέρων· καθήμενος· Ἄρά γε μὴ ποτε τὸ ἀνάξιόν μου διεκάλυψεν αὐτὴν ἔλθειν ; Ἄρά γε μὴ ποτε ἦλθε, καὶ μὴ εὐρούσα με πάλιν ὑπέστρεψε ; Ταῦτα λέγων ἐδάκρυσε, καὶ δακρῦσας ἐστέναζε· καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάρας, παρεκάλεσε τὸν Θεόν, λέγων· « Δέσποτα, καὶ πάλιν ἰδεῖν ὅπερ ἰδεῖν συνεχώρησας· μὴ ἀπέλθω κενός· ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου. » Ταῦτα μετὰ δακρῶν εὐξάμενος, εἰς ἕτερον λογισμὸν περιέπεσεν· οἷότι ἔλεγεν εἰς ἑαυτὸν· Τί λοιπὸν : ἐὰν τυχὼν καὶ ἔλθῃ, πλοκάριον οὐχ ὑπάρχει πῶς μέλλει περᾶσαι τὸν Ἰορδάνην, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον ἔλθειν ; οἴμοι τῆς ἐμῆς ἀναξιοτήτος ! οἴμοι τῆς ἐμῆς ἐλεηνότητος ! τίς με δικαίως ἐστέρησεν τοιοῦτου καλοῦ ;

λε'. Ταῦτα συλλογιζόμενος τοῦ Γέροντος, ἰδοὺ ἔφθασε καὶ τὸ ὅσιον Γύναιον, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ ἤρχετο. Ὁ δὲ Ζωσιμάς ἠγέρθη ὄρθιος, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἐδόξαζε τὸν Θεόν· ἀλλὰ πάλιν μετὰ τοῦ λογισμοῦ ἐπάλαιεν, πῶς δηλαδὴ δυνηθεῖ τὸν ποταμὸν περᾶσαι· βλέπει δὲ αὐτὴν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ σφραγίσασαν τὸν Ἰορδάνην, (οἷότι πανσέληνος ὑπῆρχεν ἡ νύξ, ὡς ἔλεγε), καὶ μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπιβᾶσα εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ περιπατοῦσα, ἤρχετο πρὸς αὐτόν. Θελήσαντος δὲ αὐτοῦ βαλλεῖν μετόπιαν, ἡμπόδισεν ἐκείνη κράζουσα, καὶ ἐπὶ τὰ ὕδατα βαδίζουσα ; Τί ποιεῖς, Ἄββά ; μετόπιαν θέλεις

βλλεῖν Ἱερὸς ὑπάρχων, καὶ θεῖα Μυστήρια βραστάζων ; ὑπακούσαντος εἰς τοῦτο τοῦ Γέροντος, ἐξελθοῦσα ἡ Γυνὴ ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἶπε πρὸς τὸν Γέροντα· Εὐλόγησον Πάτερ, εὐλόγησον. Ὁ δὲ Γέρων ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτὴν μετὰ τρόμου, (διότι ἔκστασις ἦλθεν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ τοιοῦτον παράδοξον θέαμα.) Ὅντως ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ Θεὸς ὁ ἐπαγγελάμενος ὁμοιοῦσθαι τῷ Θεῷ καθόσον ἐστὶν ἐπιθυμητὸν οἱ ἐκκαθαίροντες ἑαυτοὺς. Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃς οὐκ ἀπέστειλας τὴν προσευχὴν μου καὶ τὸ ἔλεός σου ἀπ' ἐμοῦ τοῦ δούλου σου· δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δεῖξας με διὰ ταύτης τῆς δούλης σου, πόσον ἀπέχω μέτρον τῆς τελειότητος. Καὶ ταῦτα λέγοντα, ἐζήτησεν ἡ Γυνὴ εἰπεῖν τῆς πίστεως τὸ ἅγιον Σύμβολον, καὶ τό : Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ ἀφοῦ τοῦτο ἐγίνε καὶ ἐτελείωσεν ἡ εὐχὴ, δέδωκε τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην τῷ Γέροντι, ἀσπασαμένη τὸ στόμα αὐτοῦ κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ οὕτω μεταλαβούσα τῶν ζωοποιῶν Μυστηρίων, καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάρασα, ἐστέναξε μετὰ δακρῶν καὶ ἐβόησεν οὕτω : «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

λς'. Τότε λέγει τῷ Γέροντι : Συγχώρησόν μοι, Ἀββᾶ, καὶ ἄλλην μου ἐπιθυμίαν πλήρωσον· ἄπελθε οὖν κατὰ τὸ παρὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, βοηθούμενος καὶ φυλαττόμενος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι· εἰς δὲ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἔλθε πάλιν εἰς ἐκεῖνον τὸν χειμαρρὸν, ἔνθα μὲ εὔρες τὸ πρὶν· ἔλθε χωρὶς ἄλλου διὰ τὸν Κύριον, καὶ μέλλεις ἰδεῖν με καθὼς θέλει ὁ Κύριος. Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίνατο· Εἴθε ἐὰν ὑπάρχη δυνατόν ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀκολουθῆσω σοι καὶ βλέπω διὰ παντός τὸ σὸν τίμιον πρόσωπον· ποίησον δὲ καὶ μίαν αἴτησιν ἐμοῦ τοῦ Γέροντος, καὶ λάβε φάγε ἐκ τῆς ὀλίγης ταύτης, ἣν ἔφερα, τροφῆς. Καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν, ἐδειξεν αὐτῇ ὅπερ εἶχε καννίσκιον. Ἡ δὲ Γυνὴ, ἄκροις δακτύλοις πιάσασα ἐκ τῆς φακῆς, καὶ τρεῖς κόκκους λαβούσα, ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα αὐτῆν, λέγουσα : Ἀρκεῖ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, συντηρεῖν καὶ φυλάττειν τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀμίαντον. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, εἶπε πάλιν πρὸς τὸν Γέροντα· Εὐξαι διὰ τὸν Κύριον, εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ μνημόνευε τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος. Ὁ δὲ Γέρων ἀψάμενος τῶν ποδῶν τῆς Ὁσίας, ἐζήτησεν αὐτῇ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Βασιλείας, καὶ τοῦτο ζήτησας μετὰ δακρῶν καὶ στενάζων καὶ ὀδυρόμενος, ἀφῆκεν αὐτὴν ἀπελθεῖν, διότι μὴ τολμῶν ἐπὶ πολὺ κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον. Ἡ δὲ Ὁσία σφραγίσασα τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ πάλιν τὸν Ἰορδάνην, ἐπέβη ἐπὶ τὰ ὕδατα, καὶ περιπατοῦσα ἐπάνω εἰς αὐτά, καθὼς καὶ πρότερον διεπέρασε. Ὁ δὲ Γέρων ὑπέστρεψε μετὰ χαρᾶς καὶ πολλοῦ φόβου, μεμφόμενος ἑαυτὸν, ὅτι οὐκ ἐζήτησεν ἐρωτῆσαι καὶ μαθεῖν τὸ ὄνομα τῆς Ὁσίας· ἠλπίζεν ὁμως τούτου ἐπιτυχεῖν εἰς τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

λζ'. Τοῦ δὲ ἔτους διεληθόντος, ἔρχεται πάλιν κατὰ τὴν ἔρημον, τελέσας πάντα δηλαδὴ κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ τρέχων πρὸς ἐκεῖνον τὸ παράδοξον θέαμα. Περιπατήσας δὲ τὸ διάστημα, καὶ φθάσας καὶ ἰδὼν τινα σημεία δηλοῦντα τοῦ ζητουμένου τόπου τὴν εὔρεσιν, ἔβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στρέφων πανταχοῦ τὸ βλέμμα, ὡς θηρευτῆς ἐμπειροτάτος, πῶς ζωγρήσειε τὸ γλυκύτατον θήραμα· ὡς δὲ οὐδὲν οὐδαμῶς ἔβλεπε κινούμενον, ἤρξατο κλαί-

ειν πικρῶς, καὶ τείνας ἄνω τὸ ὄμμα, προσευχόμενος ἔλεγε· «Δειξόν μοι, Δέσποτα τὸν θησαυρόν, δεῖξόν μοι, δέσμαι τὸν ἐν σώματι Ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἐπάξιος.» Καὶ ταῦτα εὐχόμενος ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον, τὸν εἰς τύπον χειμάρρου σχηματιζόμενον, καὶ εἶδε πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος κειμένην τὴν Ὀσίαν νεκράν· καὶ τὰς χεῖρας οὕτως ὥσπερ ἐπρεπεν σχηματίσασαν, καὶ πρὸς Ἀνατολὰς κειμένην βλέπουσαν, καὶ δραμῶν ἐπλυνε μετὰ τῶν ἑαυτοῦ δακρῶν τοὺς πόδας τῆς Μακαρίας· διότι οὐδαμῶς ἐτόλμα εἰς ἕτερον μέρος ψηλαφῆσαι.

λγ'. Δακρῶσας λοιπὸν ἀκετῶς, καὶ ψαλμοὺς εἰπὼν ἀρμολοίους εἰς τὸν καιρὸν καὶ εἰς τὸ πρᾶγμα, ἐποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον· καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτόν· Ἄρα πρέπει, ἵνα θάψω τὸ λείψανον τῆς Ὀσίας· ἄρα μὴ καὶ οὐκ ἀρέσκει τοῦτο τὸ γινόμενον εἰς τὴν Ὀσίαν; Καὶ ταῦτα λέγων, βλέπει πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ἐκτυπωμένα ἐν τῇ γῇ γράμματα ταῦτα γράφοντα· «Θάψον, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ Λείψανον, ἀπόδος τιν ἡχοῦν τῷ χροί, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντός πρὸς τὸν Κύριον ἠπροσευχόμενος, τελειωθείσης Μηνὶ Φαρμουθι, (κατὰ Αἰγυπτίους, ὅς ἐστι κατὰ Ῥωμαίους Ἀπρίλιος,) πρώτη, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ τοῦ Παθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ μυστικοῦ Δείπνου μετάληψιν.» Ταῦτα λοιπὸν ἀναγνούς ὁ Γέρων ἐχάρη, ὅτι ἔμαθε τῆς Ὀσίας τὸ ὄνομα· ἐπεγνώρισε δὲ, ὅτι ἅμα τῶν θείων Μυστηρίων ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ μετέλαβεν, εὐθὺς εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἦλθεν, εἰς ὃν ἐτελευτήσῃ· καὶ τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Ζωσιμᾶς διὰ εἴκοσι ἡμερῶν περιεπάτησε μετὰ κόπου πολλοῦ, ἡ Μαρία εἰς μίαν ὥραν διέδραμε, καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησε.

λδ'. Δεξαζων δὲ τὸν Θεόν, καὶ βρέχων τὸ σῶμα τῆς Μαρίας μετὰ δακρῶν εἶπεν εἰς ἑαυτόν· Καιρὸς ἐστὶ, ταπεινὴ Ζωσιμᾶ, ἵνα τὸ κελευσθὲν ἐκτελέσῃς· ἀλλὰ πῶς ποιήσῃς, ταλαίπωρε, λάκκον μὴ ἔχων τι εἰς τὰς χεῖρας σου; Καὶ τοῦτο εἰπὼν εἶδεν εἰς μικρὸν διάστημα τόπου μικρὸν ξυλάριον κατὰ γῆς ἐρριμένον· ὅπερ λαβὼν ἤρξατο τρόπον τινα σκαπτεῖν· ξηρὰ δὲ οὐσα ἢ γῆ, οὐδόλως ἐσκάπτετο· ἀλλ' ὑπέφερε κοπιῶν ὁ Γέρων, καὶ ἰδρῶτι περιχυνόμενος στενάχας δὲ ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ ἀνακύψας, βλέπει ἕνα μέγαν Λέοντα ἰστάμενον πλησίον τῷ Λείψανῳ τῆς Ὀσίας, καὶ ἀναλείχοντα τὰ ἴχνη αὐτῆς· ὁ δὲ ἰδὼν τῶ θηρίου συντρομος γέγονε φεβούμενος, μάλιστα ἐνθυμήθεις τὸν λόγον τῆς Μαρίας εἰπούσης, ὅτι οὐδέποτε εἶδε θηρίον τῷ δὲ σημείον τοῦ Σταυροῦ σφραγισάμενος, ἐπίστευσεν, ὅτι ἀβλαβῆ φυλάττει τοῦτον τῆς κειμένης Ὀσίας ἢ δύναμις· Ὁ δὲ Λέων πλησιάζας πρὸς τὸν Γέροντα, κατησπαζέτο αὐτὸν τοῖς κινήμασι καὶ προθέσει· πρὸς ὃν εἶπεν ὁ Ζωσιμᾶς· Ἐπειδὴ, ὦ θηρίον, ἡ Μεγάλη ἐπέτρεψε ταφῆναι αὐτῆς τὸ Λείψανον, ἐγὼ δὲ Γέρων εἰμὶ, καὶ οὐ δύναμαι ποιῆσαι τὸν λάκκον, (ἀλλ' οὐδὲ σκαπτήριο ἐχω πρὸς τὴν χρεῖαν καταλλήλων, καὶ ἐπομένως οὐ δύναμαι ὑποστρεφῆναι διὰ τὸ πολὺ διάστημα καὶ φέρειν τὸ ἐπιτήδιον ἐργαλεῖον), ποιήσον οὖν τὴν χρεῖαν διὰ τῶν ὀνύχων σου, ὅπως ἀποδώμεν τῇ γῇ τῆς Ὀσίας τὸ Λείψανον. Εὐθὺς δὲ ἅμα τῷ λόγῳ τοῦ Γεροντος, διὰ τῶν ἐμπροσθινῶν ποδῶν ἐποίησεν Λέων ὄρυγμα, ὅσον ἤρκει τῷ σώματι θαπτόμενον.

μ'. Πάλιν οὖν ὁ Γέρων ἐκπλύνας τοὺς πόδας τῆς Ὀσίας τοῖς δάκρυσι, καὶ

πολλά αὐτὴν καθικετεύσας, ἵνα ὑπὲρ πάντων πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβεύη, ἐκάλυψε τὸ σῶμα τῆ γῆ, (παρεστῶτος καὶ τοῦ Λέοντος,) γυμνὸν ὑπάρχον, καθὰ καὶ πρότερον, καὶ μηδὲν ἕτερον ἔχον εἰμὴ ἐκεῖνο τὸ ἐσχισμένον ἱμάτιον ὅπερ πρὶν ὁ Ζωσιμᾶς ὀπισθοφανῶς ἔρριψε, καὶ δι' οὗ ἡ Μαρία τινὰ μέρη τοῦ σώματος αὐτῆς ἐκάλυψε. Τότε τοῖνυν ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο· καὶ ὁ μὲν Λέων ὑπεχώρησεν ὡς πρόβατον ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου. Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς ὑπέστρεψεν εὐλογῶν καὶ αἰνῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Καὶ ἔλθὼν πάλιν εἰς τὸ Κοινόβιον, ἐδιηγήθη ἅπαντα τοῖς Μοναχοῖς, μηδὲν τι ἀποκρύψας, ὅσα τε ἤκουσο, καὶ ὅσα εἶδε· διότι ἀπ' ἀρχῆς ὅλα εἰς αὐτοὺς κατ' ὀλίγον ἐδιηγήθη· ὥστε ὅλοι ἀκούσαντες ταῦτα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ὑπερεθαύμασαν, καὶ μετὰ φόβου καὶ πόθου ἐτέλουν τῆς Ὁσίας Μαρίας τὴν μνήμην. Καὶ Ἰωάννης δὲ ὁ Ἠγούμενος εὐρών, κατὰ τὸν λόγον τῆς Ὁσίας, ἐν τῇ Μονῇ τινα χρῆζοντα διορθώσεως ἐδιώρθωσεν, ὡς μηδὲ καὶ εἰς τοῦτο γενέσθαι ἀργός, ἢ μάταιος ὁ λόγος τῆς Ὁσίας. Εἰς ἐκεῖνο δὲ τὸ Μοναστήριον ἐτελεύτησε καὶ ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς, ἐγγὺς ἑκατὸν χρόνων γενόμενος.

μά. Ἐμειναν δὲ οἱ Μοναχοὶ κατὰ διαδοχὴν ταῦτα διδάσκοντες καὶ διὰ ὑπόδειγμα ὠφελείας τοὺς ἀγαπῶντας ταῦτα ἀκούειν διδάσκοντες· ἐγγράφως δὲ οὐδένα ἤκουσαν παραδοῦναι ταύτην τὴν διήγησιν μέχρι τῆς σήμερον. Ἐγὼ δὲ ἄπερ παρ' ἄλλων ἤκουσα, ἐγγράφως τὴν διήγησιν ταύτην ἐδήλωσα, ἴσως δὲ καὶ ἄλλοι τὸν βίον τῆς Ὁσίας γεγράψασιν, καὶ μάλιστα μεγαλοπρεπέστατον ἐμοῦ, ἢ καὶ ἔτι περισσότερα, ἄπερ ἐγὼ εἰσέτι οὐκ ἔμαθον. Πλὴν καὶ ἐγὼ κατὰ δύναμιν ταύτην τὴν διήγησιν ἔγραψα τῆς ἀληθείας μηδὲν προτιμῆσαι θέλων. Ὁ δὲ Θεὸς ὁ μεγάλα ἀνταποδίδων τοὺς εἰς αὐτὸν καταφεύγοντας δώη τὸν μισθὸν τῆς ὠφελείας τοῖς ἀναγινώσκουσι τὴν διήγησιν ταύτην. καὶ τῷ κελεύσαντι τὴν διήγησιν ταύτην γραφῇ παραδοθῆναι, καὶ τῆς μερίδος αὐτῶν ἀξιώσει, καὶ τῆς στάσεως καὶ τάξεως τῆς μακαρίας ταύτης Μαρίας, περὶ ἧς ἡ διήγησις, μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων αὐτῷ διὰ θεωρίας καὶ πράξεως. Δώσωμεν οὖν καὶ ἡμεῖς δόξαν τῷ Θεῷ τῷ Παμβασιλεῖ τῶν αἰώνων, ὅπως καὶ ἡμᾶς καταξιώσῃ ἐλεῶς τυχεῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ ~~Ἁγίῳ~~ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ
ΜΑΚΑΡΙΟΥ ἡγουμένου μονῆς τῆς, καλουμένης Πελεκητῆς.*

» Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,

» Μακαρίως νῦν γῆ ἑνοικεῖ μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Μακάριος ἦτο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν ἔτει ψπέ. (785), ὅτε δὲ ἦτο νήπιον ἔμεινε ὀρφανός καὶ διὰ τοῦτο ἀντράφη ἀπὸ τὸν γνήσιον θεῖον του, καὶ ἐδόθη εἰς

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ (1)

**Πάντων τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ βίβλῳ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου
ἀναφερομένων ἁγίων, πρὸς εὐκολωτέραν εὐρεσιν
τῆς μηνίμης ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν.**

	Ἀπριλίου	Σελίς
Ἄραβος προφηταπόστολος	8	104
Ἀραθάγγελος Ἐσφιγμενίτης	19	261
Ἀραθόπους μάρτυς	4	58
Ἀγάπη παρθενομάρτυς	16	150
Ἀγαπητὸς ὁ Πάπας Ρώμης.	17	165
Ἀνδριανὸς μάρτυς ὁ νέος	11	165
Ἀζᾶς διάκονος μάρτυς	10	112
Ἀθανασία ὁσία ἡ θαυματουργὸς	18	208
Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ Μάρων	23	387
Ἄθαν. ὁσ. ὁ κτίσας τὴν μονὴν τοῦ Μετεώρου. καὶ Ἄκ. Αἰδέσιος μάρτυς.	20	284
Αἰδέσιος μάρτυς.	2	26
Αἰθίοψ μάρτυς (Συναξ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου)	29	437
Ἀκάκιος νέος ὁσιος ὁ Κανσοκαλιβίτης	12	128
Ἀκίνδυνος μάρτυς.	20	283
Ἀκούτιος μάρτυς.	21	317
Ἀκυλίνα μάρτυς	7	104
Ἀλεξανδρία ἡ Ἀλεξάνδρα ἡ βασίλισσα	21	329
Ἀλεξάνδρας Ρωσσοίδος.	21	332
Ἀλέξανδρος μάρτυς	10	110
Ἀμφιανὸς	2	26
Ἀναστασία	15	157
Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης	21	331
Ἀναστάσιος ὁ Ἀντιοχείας	20	284
Ἀνατόλιος μάρτυς ὁ στρατηλάτης	23	386
Ἀνθοῦσα θυγάτηρ Κοπρωνύμου	12	127
Ἀντίπας Ἱερομ. ὁ Περγάμου καὶ ἀναπλήρωσις ἀκολ.	11	119
Ἀντίπατρος μάρτυς	28	426
Ἀντώνιος μάρτυς	20	283
Ἀπολλὼς μάρτυς θεράπων Ἀλεξάνδρας	21	329

(1) Σημειῶσαι ὅτι εἰς τὸν παρόντα Ἀλφabethικὸν Πίνακα, ὁ μὲν σταυρὸς (+) σημαίνει τοὺς ἔχοντας ἀργίαν, τὸ δὲ Κ. τοὺς ἔχοντας Κατάλυσιν οἴνου καὶ ἐλαίου. Σ.Ε.

	Ἰακωβίου	Σελίς
Ἀργυρῆ νεομάρτυς	30	463
Ἀρδαλίων ὁ ἀπὸ μίμων	14	141
Ἀρτεμῆς μάρτυς	28	426
Ἀρτέμων ἱερομάρτυς	12	128
Ἀσύγκριτος ἀπόστολος	8	104
Ἀυδελλᾶς ἱερομάρτυς.	17	163
Ἀυδιησοῦς μάρτυς	9	110
Ἀυξέντιος ὄσιος (Συναξ. Κοσμά Χαλκηδόνος)	18	208
Ἀυξίβιος ὄσιος	28	429
Ἀφρικανὸς μάρτυς (1) ὁ μετὰ Τερεντίου κλπ	10	110
Ἀφιέρωσις τοῦ βιβλ. καὶ εἰκῶν τοῦ Παντοκράτορος	»	2
Ἄραξ	1	25
Βάδιμος ὀσιομάρτυς	9	108
Βαλεντίων μάρτυς	24	399
Βασιλείδης μάρτυς	1	25
Βασίλειος ἐπίσκοπος Παρίου	12	126
Βασιλεὺς ἐπίσκοπος Ἀμασειᾶς	26	409
Βασιλέως Ἀμασειᾶς λειψάνου εἴδησις	30	461
Βασίλισσα	15	157
Βασίλισσα	16	160
Βίκτωρ μάρτυς	20	283
Βιτάλιος μάρτυς	29	459
Βυθόνιος	3	55
Γαλήνη μάρτυς	16	160
Γάλυκος	3	55
Γερόντιος μάρτυς	1	25
Γεώργιος ὄσιος ὁ ἐν τῷ Μαλακῷ	4	58
Γεώργιος νεομάρτυς βίος καὶ μεγαλυνάρια	5	76
Γεώργιος Μιτυλήνης ἐπίσκοπος	7	103
Γεώργιος Πισσιδεῖας ἐπίσκοπος καὶ ὁμολογητῆς.	19	236
† Γεώργιος ὁ τροπαιοφόρος εἰκῶν καὶ μεγαλυνάρια	23	235
» » » Βίος	»	336
» » Ἔαδμα περὶ τῆς σφαγῆς τοῦ δράκοντος	»	338
» » Λόγος τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου.	»	346
» » Διήγησις Μάρκου Μοναχοῦ	»	364
» » Ἐγκώμιον Μακαρίου τοῦ Σκορδέλη	»	370
» » Ἔτερον Ἀρχαδίου Τριμυθοῦντος	»	375

(1) Ὁ μάρτυς οὗτος κατὰ λάθος δὲν ἐγράφη μετὰ Τερεντίου κλπ. μαρτύρων.. Σ. Ε.

	Ἀπριλίου	Σελίς
Γεωργίου τοῦ τροπ. Διήγησις περὶ τῶν θανυ. εἰκόνων	23	379
Γεώργιος νεομάρτυς ὁ ἐν Ἱπτολεμαῖδι	23	387
Γλάφυρη (ἢ Γλαφύρα) μάρτυς	26	418
Γλυκέριος μάρτυς ὁ γεωργός	23	387
Γοθαζάτ μάρτυς ἀρρησίχριστος	17	163
Γρηγόριος ὄσιος ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηθείας	2	27
Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης	6	83
Γρηγόριος ὄσιος ἀγιορείτης	6	101
Γρηγόριος ὁ Ε΄. πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.	10	115
Γρηγορίου τοῦ Ε. Μεγαλυνάρια	10	119
Γυναῖκες κυρία καὶ δοῦλη μάρτυρες	5	75
Δαβὶδ ὀσιομάρτυς	12	128
Δάδας μάρτυς	13	139
Δήμης μάρτυς	12	128
Δημήτριος νεομάρτυς, βίος καὶ μεγαλυνάρια.	14	148
Δημος ὁ ἐν Συύρῳ νεομάρτυς	10	112
Δίδυμος μάρτυς ὁ μετὰ Θεοδώρας	5	74
Διήγησις περὶ τοῦ ἐν Ἀφρικῇ θανάτου.	28	427
Διόδωρος μάρτυς ὁ μετὰ Κλαυδίου κλπ	5	73
Διονύσιος μάρτυς ὁ μετὰ Σωκράτους	19	236
Δίος μάρτυς	3	55
Διόσκορος μάρτυς (συναξάριον Θεοῦ τοῦ ἐν Πέργῃ).	19	233
Δισιδέριος ἀναγνώστης καὶ μάρτυς	21	317
Δονάτος μάρτυς	23	387
Δονάτος ἐπίσκοπος Εἰθροίας	30	461
Δούκας νεομάρτυς ὁ Μιτυληναῖος.	24	401
Ἐγκαίτια τοῦ ναοῦ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου	25	407
Εἰρήνη παρθενομάρτυς	16	158
Εἰκὼν τῶν Ἁγίων Πάντων		4
Εἰρήνη μάρτυς.	16	161
Ἐλευθέριος μάρτυς Πέρσης	13	139
Ἐλισάβετ ὀσία	24	397
Ἐλπιδοφόρος μάρτυς	3	55
Ἐλόγιος ὁ λατόμος ὁ καὶ ξενοδόχος	27	423
Ἐνθύμιος Σουζδαλίας Ρῶσδος	1	25
Ἐνσέβιος μάρτυς	29	459
Ἐνσέβιος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Γεωργίῳ	24	400
Ἐνφράσιος μάρτυς (εἰς τὸ Συναξ΄ Ἰάσονος καὶ Σωσιπ.).	29	429
Ἐντόχιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως	6	81

	Ἀριθμὸν	Σελίς
Εὐτύχιος μάρτυς	21	317
Εὐψύχιος μάρτυς ὁ ἐν Καισαρείᾳ	9	108
Ζαχαῖος ἀπόστολος	20	284
Ζήνων μάρτυς	5	75
Ζήνων »	10	110
Ζήνων » ὁ μετὰ Βίκτορος κλπ	20	283
Ζήνων » ὁ μετὰ Βιταλίου	29	459
Ζώιλος μάρτυς	13	139
Ζώνης τῆς Θεοτόκου μετακομιδῆ	12	127
Ζωσιμᾶς ὁ κηδεύσας τὴν ὄσιαν Μαρίαν	4	72
Ζωτικὸς μάρτυς	20	283
Ἰσούχιος πρεσβύτερος πάππος τοῦ Εὐτυχίου	6	81
Θεόδουλος μάρτυς ὁ μετὰ Ἀγαθόποδος	4	58
Θανμάσιος ἢ Θεόδοτος μάρτυς	28	426
Θεοδώρα παρθενομάρτυς	2	26
Θεοδώρα ἢ ἐν Θεσσαλονίκῃ	5	73
Θεοδώρα μάρτυς ἢ μετὰ Διδύμου	5	74
Θεοδώρα μάρτυς ἢ μετὰ Λεωνίδου	16	160
Θεόδωρος ἱερομάρτυς πρεσβύτερος	15	158
Θεόδωρος ὄσιος ὁ Συκεώτης	22	332
Θεόδωρος μάρτυς ὁ μετὰ Τερεντίου κλπ	10	110
Θεόδωρος μάρτυς ὁ ἐν Πέργῃ	19	232
Θεόστιχος μάρτυς ὁ μετὰ Θεόγνιδος	28	426
(1) Θερινὸς ὁ μετὰ Δονάτου μάρτυς	23	387
Θέρμος ἢ Θέρμης μάρτυς	5	75
Θεωνᾶς ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης	4	68
Θεωνᾶς μάρτυς ὁ μετὰ Βίκτορος	20	283
Θεωνᾶς ὄσιος ὁ μετὰ Συμεῶν καὶ Φερβίνου	4	67
Θωμαῖς μάρτυς καὶ Ἀκολουθία αὐτῆς	14	141
Ἰακίσχολος (Συναξ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου)	29	436
Ἰάκωβος ἱερομάρτυς ὁ μετὰ Ἀξᾶ διακόνου	10	112
κ. Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	30	459
Ἰανουάριος πρεσβύτερος ὁ μετὰ Φίληκος κλπ	16	159
Ἰανουάριος ἱερομάρτυς καὶ ἀναπλήρωσις ἀκολουθίας	21	317
Ἰανουάριος (Συναξ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου)	29	436
Ἰάσων ἀπόστολος μετὰ Σωσιπάτρου καὶ ἀκολ. αὐτῶν	29	429
Ἰλλυριὸς ὄσιος ὁ ἐν τῷ Μυρσινῶνι ὄρει ἀσκήσαντος	3	55

(1) Κατὰ λάθος ἐγράφη Νερινὸς ἀντὶ Θερινὸς.

	Απριλίου	Σελίς
Ιούδα δσία	26	419
Ἰσαάκιος θεράπων Ἀλεξάνδρας	21	329
Ἰωάννης νεομάρτυς ὁ ναύκληρος	8	106
Ἰωάννης ὀσιομάρτυς ὁ μετὰ Μηνᾶ καὶ Δαβίδ	12	128
Ἰωάννης μαθητῆς Γρηγορίου τοῦ Δεκυπολίτου	18	206
Ἰωάννης νεομάρτυς ὁ ἐξ Ἰωανίνων	18	210
Ἰωάννης ὀσιομάρτυς ὁ Κουλικᾶς	8	107
Ἰωάννης ὀσιος ὁ Παλαιολαυρίτης	20	283
Ἰωάννης ἡγούμενος μονῆς τῶν Καθαρῶν	27	420
Ἰωάσαφ ὀσιος ὁ ἐν τῷ Μετεώρῳ	20	303
Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος	3	51
Καيسάριος μάρτυς ὁ μετὰ Βίκτορος κλπ	20	283
Καλλιόπιος μάρτυς	7	102
Καλλίς μάρτυς ὁ μετὰ Λεωνίδου κλπ	16	160
Καλεστίνος Πάππας Ρώμης	8	105
Κερκύρα βασιλις μάρτυς	29	458
Κλανδιανὸς ἢ Κλαύδιος μάρτυς	5	73
Κλήμης ὁ ποιητῆς	30	461
Κοδράτος θεράπων Ἀλεξάνδρας	21	329
Κοσμάς ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος	18	208
Κρηθόκης μάρτυς	15	157
Κυντιλιανὸς μάρτυς, μετὰ Μαξίμου καὶ Δάδα	13	139
Λάζαρος νεομάρτυς, καὶ μεγαλυνάρια αὐτοῦ	23	389
Λεόντιος μάρτυς, ὁ σὺν τῷ Εὐσεβίῳ κλπ	24	400
Λεωνίδης ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν	15	158
Λεωνίδης μάρτυς ὁ μετὰ ἄλλων μαρτύρων	16	160
Λογγίνος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Εὐσεβίῳ κλπ.	24	400
Λολλίαν νέος μάρτυς	27	426
Μάγνος μάρτυς ὁ μετὰ τῶν 9 μαρτύρων	28	426
Μακάριος ἡγούμενος Πελεκητῆς	1	23
Μακάριος Ἀρχιεπίσκ. Κορίνθου βίος καὶ Ἀκολουθία	17	166
Μακεδόνιος πατριάρχης Κων)πόλεως	25	408
Μαμμίνος μάρτυς (Συναξάριον Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου)	29	436
Μαξιμιανὸς ἢ Μάξιμος πατριάρχ. Κ)πόλεως	21	330
Μάξιμος μάρτυς ὁ μετὰ Τερεντίου	5	75
Μάξιμος » » » κλπ.	10	110
Μάξιμος » » Κοντιλιανοῦ καὶ Δάδα	13	139
Μάξιμος »	30	461
Μαρία Αἴγυπτία βίος καὶ πολιτεία αὐτῆς	1	5

	Ἀπριλίου	Σελίς
κ. Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστῆς (δοῦρα καὶ εἰς τὴν σελ. 408).	25	405
Μάρκον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μεγαλυνάρια.	»	409
Μαρσάλιος μάρ. (Συναξ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπ.)	29	436
Μαρτίνος Πάπας Ρώμης.	13	138
Μάρτυρες δέσπ. καὶ δούλη ὁ μετὰ τῆς ἁγ. Φερφούθης.	4	66
Μάρτυρες κυρία καὶ δούλη καὶ κόραι πέντε Λέσβιαι.	5	75
Μάρτυρες 120 Πέρσαι. Καὶ 2 οἱ ἐν Ἀσκάλωνι	6	83
Μάρτυρες 200 οἱ ἐν Σινώπῃ.	7	104
Μάρτυρες 7 μαθηταὶ Βαθίμου.	9	108
Μάρτυρες οἱ ἐν Περσίδι.	9	109
Μάρτυρες 36 οἱ σὺν τῷ Τερεντίῳ.	10	110
Μάρτυρες 150 ἐν Περσίδι. Καὶ μάρτυρες χίλιοι	17	163
Μάρτυρες 70 οἱ σὺν τῷ Σάββα, στρατιῶται.	24	398
Μάρτυρες 4 οἱ σὺν τῷ Γεωργίῳ πιστεύσαντες.	24	400
Μάρτυρες ὄσιοι 8 καὶ ἀναχωρηταί.	25	409
Ματθαῖος ὄσιος (Συναξ. ὀσίας Ἀθανασίας.)	18	209
Μέμων ὄσιος ὁ θαυματουργός.	28	429
Μηνᾶς ὄσιος μάρτυς, Ἀββᾶς ὁ μετὰ Λαβιδ καὶ Ἰωάννου.	12	128
Μιχαὴλ νεομάρτυς ὁ Βουρλιώτης.	16	161
Ναθαναὴλ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Χριστὸν γνώρισις.	22	334
Νέαρχος μάρτυς.	22	334
Νέστωρ ὄσιος ὁ τοῦς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας.	26	419
Νέων μάρτυς ὁ σὺν τῷ ἁγίῳ Γεωργίῳ πιστεύσας.	24	400
Νήφων ὁ θαυματουργός ῥωσσοῦς ἐπίσκοπος.	8	107
Νέων μάρτυς.	29	459
Νίκη μάρτυς, ἡ μετὰ Λεωνίδου μαρτυρήσας.	16	160
Νίκη μάρτυς.	25	408
Νικήτας ἡγούμενος μονῆς τῆς Μηδικίου.	3	36
Νικηφόρος μάρτυς ὁ σὺν τῷ ἁγίῳ Κλαυδιανῷ κλπ.	5	73
Νικόλ. νεομάρ. ὁ ἐν Μαγνησίᾳ ὁ τοῦ Χατζῆ Κανέλου.	24	402
Νουνεχία μάρτυς ὁ μετὰ Λεωνίδου κλπ. μαρτυρήσας.	16	160
Ὀλδᾶ Προφήτης.	10	111
Ὀυαλλέριος μάρτυς.	23	387
Ὀνίκτωρ μάρτυς ὁ μετὰ Κλαυδιανοῦ κλπ.	5	73
Ὀνίκτωρινος μάρτυς ὁ μετὰ Κλαυδιανοῦ κλπ.	5	73
Πάμφιλος μάρτυς. (Συναξ. Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου).	2	26
Παππίας μάρτυς, ὁ σὺν τῷ Κλαυδιανῷ κλπ.	5	73
Πασικράτης μάρτυς, ὁ μετὰ Βαλεντιῶνος.	25	399
Παῦλος νεομάρτυς Ῥωσσοῦς, ὁ ἀπελεύθερος.	3	55

	Ἀριθμὸν	Σελίς
Τρύφαινα ἑξία ἢ ἐν Κυζίκῳ.	11	126
Τρύφων ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως.	19	236
Φαῦστος ἀκόνοσ καὶ μάρ. ὁ μετὰ Ἰανουαρίου κλπ.	21	117
Φαρμούθῳ ὄσιος.	11	126
Φανστιαδὸς (Συναξ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρον).	29	436
Φερβίνῳ ὄσιος· ὁ μετὰ Θεωνᾶ καὶ Συμεῶν, ἀσκήσας.	4	67
Φεροφίθῳ μ.ὁ μετὰ τῆσαυταδέλφῃς αὐτῆς, καὶ παιδίσκῃς.	4	66
Φιλήμων μάρ. εἰς ὁ μετὰ τῶν 9 μαρ. τῶν ἐν Κυζίκῳ.	28	426
Φίληξ ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς. ὁ μετὰ Ἰανουαρίου κλπ.	16	159
Φιλίππα μάρ. ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Θεοδ. τοῦ ἐν Πέργῃ.	19	236
Φλέων ἀπόστολος ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ὁ μετὰ Ἀράβου.	8	104
Φουρτουνάτος μάρτυς· ὁ μετὰ Φίληκος κλπ.	16	159
Φουδὶκ μάρτυς Πέροσης· ὁ μετὰ Συμεῶν κ λ π.	17	163
Χάρισσα μάρτυς ὁ μετὰ Λεωνίδου, σύμαρτυρήσασα.	16	160
Χιονία παρθενομάρτυς· ἡ μετὰ Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης.	16	158
Χριστόφορος μάρτυς ὁ μετὰ Βίκτορος κλπ.	20	283

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Χ. ΔΟΥΚΑΚΗ (προσκυνητοῦ)

Καὶ εὐρισκόμενα παρ' αὐτῶ.

	Ἔρ.	Ἄεπ.
1 Ὁ ἱστορικὸς βίος τοῦ διδασκάλου Γερασ. Παπαδοπούλου		60
2 Οἱ Ἀδάμαντες τοῦ Παραδείσου	3	
3 Βιβλ. ψυχωφελὲς περὶ συνεχοῦς μεταλήψεως δεδ. 2 ἄδ.	1	
4 Ἰασπις τοῦ νοητοῦ Παραδείσου δεδ. 4 καλῶς δεδ. 5 ἄδεται.	3	
5 Σάπφειρος " " " 4 " » 5 "	3	
6 Χαλκηδῶν " " " 4 " " 5 "	3	
7 Σμάραγδος " " " 4 " » 5 "	3	
8 Βίοι ἁγίων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου κατὰ σάρκα περιτομῇ		60
9 " " Σιλβέστρου καὶ τὰ ἅγια Θεοφάνεια κλπ.		60
10 " " ἡ Σύναξις τοῦ τιμίου Προδρόμου κλπ.		60
11 " " τοῦ Μεγάλου Ἀυτανίου μετ' ἄλλων 15 βίων		60
12 " " " " Ἀθανασίου " 15 βίων		60
13 " " Εὐθθυμίου τοῦ Μεγάλου " 17 βίων		60
14 " " Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου " 24 βίων		60
15 " " Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου " 24 βίων		60
16 Βίος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ βίος καὶ Ἀπολ' Ἡλιοῦ τοῦ νέου		60
17 Προσκυνητῆριον τοῦ ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἁθῶ		50
18 Βίος καὶ ἐγκώμιον τοῦ ἁγ. Ρηγίνου καὶ βί. Ἰουδα Ἰσκαρ.		10
19 " τοῦ ἁγ. Ἀλεξίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίλλου		10

	Δρ. Λεπ.
20 Βίος τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος ἱεροποιήσεως	5
21 Διήγησις περὶ τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν τῷ ἱερῷ καὶ Διῶν.	10
22 Τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια, εἰς τὴν ἑκδοσὶν τῶν ἁγ. Παθῶν	10
23 Ὁ Ἐπιτάφιος θρήνος ἦτοι ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μ. Σαββάτου	10
24 † Βίος τοῦ ὁσ. Χριστοδούλου καὶ ἀκολουθία ἐν Καλάμ. μ. σεις. (1)	10

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρων τὴν ἐπιγραφήν τοῦ ἐκδότου, θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον καὶ καταδικάζεται κατὰ τὸν νόμον.

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

ΚΑΙ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΡΑ Κ. Χ. ΔΟΥΚΑΚΗ

(προσέτι)

Τιμαὶ ἐριστικά καὶ εἰς μετρητοῖς.

	Δρ. Λεπ.
25 Ἀβραὰμ θυσία διὰ στίχων	15
26 Ἀγιασματάριον τὸ μέγα, ἄδετον	1
27 Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Σπυριδωνοῦ καὶ βίος αὐτοῦ	1 50
28 » » » Διονυσίου »	1 50
39 Ἀγιασματάριον τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ	75
30 Ἀκολουθία καὶ Βίος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 15 Ἀγγ.	10
31 » τῆς Μεταλήψεως δεδεμένῃ λεπτ. 40 ἄδετος	10
32 » τῶν μνημοσύνων	75
33 » τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ	30
34 » καὶ βίος τῆς ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας	30
35 » εἰς τὸ "Ἄξιον Ἐστί"	50
36 Ἀπόστολος ἄδετος 1.30, δεδεμένος	2
37 Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου Μεδέστου	15
38 Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνης	15
39 Ἀσματικά Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. γάρ. Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθ.	50
40 Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου εὐφραίνενα ἄσκητικά	50
41 Ἀββᾶ Δορωθέου Λόγοι	15
42 Ἀκολουθία καὶ βίος τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς	75
43 Βίβλος ἡ Ὀδηγὸς Ἀναστασίου τοῦ Συναΐτου δεδεμένα.	5
44 Βίος τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας	5
45 Βίος τοῦ ἁγίου Τρύφωνος	3
46 Βίος τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης	10
47 Βίος τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας	05
48 Βίος Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος	10
49 » Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου	10
50 » τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου καὶ τοῦ ἁγ. Ἱερ. Ἐλευθερίου	10
51 » τῆς ἁγίας Μαρίας	10
52 » τοῦ ἁγίου Νικολάου	10

(1) Τὰ ἔχοντα τὸ σημεῖον τοῦ † δὲν ὑπάρχουσι σήμερον.

